

Arrest

nr. 188 438 van 15 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X
                      3. X
                      4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 december 2016 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M.-C. WARLOP en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij, de heer A.A.S.H. als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitische Irakees te zijn van Arabische origine, geboren op 15 mei 1964 te al Mansour, Bagdad. U woonde samen met uw vrouw A.(...) K.(...) S.(...) A.(...) H.(...) (O.V. X), jullie drie zonen, uw twee broers en uw moeder in al Sarafiya-wijk u. U diende in het leger van november 1983 tot februari 1995 als administratief onderofficier (na'eb dabit). Vanaf 2003 werkte u als boekhouder in een computer- en telecomwinkel die enkele van uw broers en verwanten opgericht hadden. Jullie sloten het bedrijfje echter wegens het sektarisch geweld in 2006. In 2003 volgde u bovendien een lerarenopleiding

Engels aan de Hogeschool Saker Korais. U was ten tijde van het regime van Saddam Hussein mu'ayyid (sympathisant) bij de Baathpartij. Uw vrouw werd nasir (senior-aanhanger). Uw broer A.(...) diende als naqib (officier) bij de Republikeinse Garde tot 2003, gestationeerd in al Taji bij de eenheid 'tanks' (med fayideh).

Op 2 januari 2006 rond 19 uur werd er op de deur geklopt. Een zevental gewapende leden van de sjitische militie Jaish al Mehdi (JAM) eisten een huiszoeking naar, volgens hen, illegale wapens. Enkel uw gezin en moeder was thuis. De militieleden verzamelden jullie in het salon terwijl zij de kamers doorzochten. In de kamer van uw moeder vonden zij enkele foto's van uw vader en broer A.(...) samen met Saddam Hussein. Uw vader had in 1983 een gift gedaan ter ondersteuning van het Iraakse leger waardoor hij werd uitgenodigd voor deze foto. Daarnaast vonden zij enkele foto's van A.(...) in uniform. De militieleden werden gek van woede en beschuldigden jullie ervan Baathisten te zijn. Ze duwden uw moeder, sloegen uw vrouw en beweerden uw vrouw te zullen verkrachten voor uw ogen. Ze namen u mee naar de slaapkamer, bonden uw handen achter uw rug vast en duwden uw gezicht op het bed. Plots riep de conciërge van de burens jullie namen waardoor de militieleden opschrokken en weggingen. Ze dreigden terug te komen en jullie te vermoorden. Terwijl zij naar buiten gingen, deden ze alsof ze op bezoek kwamen bij uw oude, zieke moeder.

Een uurtje later kwamen uw broers thuis en jullie besloten te vluchten. Uw broers gingen de volgende dag bij hun schoonouders onderduiken, u ging naar uw zus K.(...) in Adamiyah. Terwijl uw broers ongeveer een maand na het incident naar Dubai vertrokken, bleef u in Irak om voor uw moeder te zorgen. Nadat zij overleed aan de gevolgen van haar val tijdens de huiszoeking vluchtten jullie op 23 september 2006 op legale wijze naar Aleppo, Syrië. Uw burens zouden nog af en toe een verdachte wagen met onbekende jongeren aan jullie huis gezien hebben. U ontvluchtte Aleppo op 15 augustus 2015 wegens de algemene situatie en trok via Griekenland en de Balkanroute naar België. U kwam aan op 2 oktober 2015 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in. Ook uw vrouw en uw twee meerderjarige zoons, M.(...) (O.V.8.136.135) en S.(...) (O.V. 8.136.139) dienden die dag een eigen asielaanvraag in. De neef van uw echtgenote, a.(...) K.(...) O.(...) N.(...) A.(...) (O.V. 8.136.145), ontvluchtte eveneens Irak, dit omwille van eigen problemen. Hij diende tevens een asielaanvraag in en woonde bij jullie in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten neer: uw identiteitskaart (d.d. 02/03/2011), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 07/03/2014), de foto's van uw vader en broer in het gezelschap van Saddam en van uw broer A.(...) bij de Republikeinse Garde alsook een cd-rom met het gesprek tussen Saddam en uw vader. U legde ook kopieën voor van uw lerarendiploma en van de UNHCR vluchtelingencertificaten van u en uw vrouw in Syrië.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw verklaringen in verband met de huiszoeking door de militie Jaish al Mehdi (JAM) bleken namelijk in het hele niet overeen te stemmen met de verklaringen van uw vrouw, en konden dan ook niet als geloofwaardig aangenomen worden door het CGVS.

Vooreerst verklaarde uw vrouw in haar eerste gehoor dat de militieleden heel wat dingen gestolen hadden bij hun vertrek, zoals onder andere beddengoed, een videospeler, verwarmingsradiatoren en geld (CGVS gehoorverslag 15/27673/B 1, p. 6). U had daar nochtans met geen woord over gerept. Wanneer in het tweede gehoor werd gepeild naar gestolen voorwerpen, bleef u op de vlakte en zei u dat u pas later had vernomen dat ze dingen hadden meegenomen. Ze zouden 'iets uit de kamer van uw broer' en mogelijks wat geld meegenomen hebben, maar dit zou alles zijn. Nadat u geconfronteerd werd met de uitspraak van uw vrouw, verbeterde u haar en zei u dat het om een 'receiver' van uw broer ging, geen videospeler. Dat u dit aanvankelijk in het hele niet aanhaalde, is alvast vreemd. Zeker gezien de grote hoeveelheid aan voorwerpen die zij zouden meegenomen hebben volgens uw vrouw (CGVS 15/27673/B 1, p. 6). Maar dat u zelfs na een expliciete vraagstelling hieromtrent vaag bleef en het slechts over een klein aantal voorwerpen had, is erg bedenkelijk. Bovendien stelde u duidelijk dat, naast mogelijks wat geld en iets van uw broer, zij verder niets meenamen. Dat u de gestolen voorwerpen pas

na confrontatie aanhaalde en hier voordien nooit enige melding van maakte, schreef u toe aan een bloedklonter en de daaraan verbonden geheugenproblemen (CGVS gehoorverslag 15/27673 2, p. 4). U heeft deze 'geheugenproblemen' echter nooit eerder aangehaald noch bleek u daar eerder last van gehad te hebben. Zo kon u gedurende het eerste gehoor klaarblijkelijk probleemloos alle vragen beantwoorden. U legt ook geen enkel document voor ter staving van deze door u aangehaalde geheugenproblemen. Bovendien dient hier nog te worden opgemerkt dat u op het einde van uw tweede gehoor, wanneer u door de tolk en de PO naar de uitgang werd begeleid, volgende opmerking maakte tegen uw vrouw: "Ik heb een excuus gevonden voor de dingen die ik zagezegd niet weet. Ik heb gezegd dat ik een klonter heb."(CGVS gehoorverslag 15/27673 2 p. 12). Voorgaande ondermijnt in niet geringe mate de waarachtigheid van uw beweerde geheugenproblemen zodat deze geenszins kunnen worden weerhouden ter verklaring voor uw onwetendheid en nalatigheid melding te maken van de goederen die tijdens de huiszoeking zouden zijn ontvreemd. Uw zoon S.(...) veronderstelde dan weer dat er niets gestolen werd (CGVS 15/27818, p. 17).

Ook over de gebeurtenissen na de huiszoeking komen uw verklaringen niet overeen met die van uw vrouw. U verklaarde dat uw broers een klein uurtje na de huiszoeking terug thuis kwamen en pas dan ontdekten wat er was gebeurd. Jullie hadden de situatie besproken en besloten de volgende ochtend het huis te verlaten. Uw broers zouden alle noodzakelijke bezittingen meegenomen hebben en vertrokken zijn naar hun schoonouders (CGVS 15/27673 2, p. 5-6). Uw vrouw was er daarentegen van overtuigd dat u uw broers had opgebeld en gewaarschuwd dat zij niet meer naar huis mochten komen. A.(...) zou, volgens haar, twee of drie dagen na het incident naar het huis teruggekeerd zijn om zijn bezittingen op te halen (CGVS 15/27673/B 2, p. 11). Uw vrouw geconfronteerd met uw uitspraken, bleef zij echter voet bij stuk houden en noemde uw uitspraken onjuist (CGVS 15/27673/B 2, p. 13). Uw verklaring dat A.(...) nooit zou teruggekeerd zijn naar het huis, ontkende ze eveneens (CGVS 15/27673/B 2, p. 13-14). Uw vrouw gewezen op het gevaar dat schuilt in het terugkeren naar de woning, beweerde ze aanvankelijk dat A.(...) zijn documenten ging halen met zijn vrouw. Haar er opnieuw op gewezen dat A.(...) en zijn vrouw niet opgewassen zouden zijn tegen een gewapende militie, voegde ze eraan toe dat ook veel vrienden en kennissen van hem meegingen (CGVS 15/27673/B 2, p. 14). De toevoegingen van uw vrouw zijn echter weinig geloofwaardig. Dat een gezochte man, een vroeger lid van Saddam's Republikeinse Garde, überhaupt het risico zou nemen om terug te keren naar zijn ouderlijke woning is hoe dan ook niet aannemelijk. Dat hij zich daarenboven zou laten vergezellen door een grote groep om zichzelf te beschermen, is nog minder waarschijnlijk gezien dit uiteraard heel wat ongewenste aandacht zou veroorzaken. Uw zonen kunnen hierover geen duidelijkheid verschaffen. Immers, zij zijn evenmin eenduidig. Uw zoon M.(...) gaf zowaar een derde versie van het verhaal. Hij bleek het enerzijds met u eens te zijn dat u uw broers niet telefonisch had verwittigd maar vertelde anderzijds dat A.(...) en A.(...) nog één à twee dagen thuis bleven om hun vertrek naar hun schoonfamilie te regelen (CGVS 15/27815, p. 16). Uw zoon S.(...) vertelde dan weer dat u hen telefonisch had verwittigd, waarna zij, zonder vrouw, heel kort naar huis zijn gekomen om hun documenten op te halen (CGVS 15/27818, p. 18). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, bleef u zonder meer vasthouden aan uw versie van de feiten (CGVS 15/27673 2, p. 5-6). Dit volstaat niet om voorgaande ongerijmdheden te weerleggen.

Net zo min bleken jullie verhalen overeen te stemmen wat betreft het bezoek van de burens na de huiszoeking. Zo verklaarde uw vrouw dat jullie op de avond van de huiszoeking allerlei buurtbewoners die hun steun wilden betuigen, over de vloer kregen. Haar ooms, de naaste burens, de achterburens, de familie a.(...) J.(...) en de familie a.(...) S.(...) zijn diezelfde avond tot bij jullie gekomen en wisten bijgevolg van de huiszoeking (CGVS 15/27673/B 2, p. 14). U, daarentegen, was er ten stelligste van overtuigd dat dit allemaal niet is gebeurd. Volgens u hebben jullie diezelfde dag met niemand van de burens gesproken. Enkel op de ochtend van jullie vertrek uit de wijk hebben jullie de naaste burens ingelicht (CGVS 15/27673 2, p. 5). U zou bovendien geen idee hebben of dergelijke huiszoekingen ook bij andere buurtbewoners werd uitgevoerd gezien daarover niet gesproken werd. Uw vrouw, aan de andere kant, wist dat jullie het enige huis waren waar dit was gebeurd gezien gans de wijk het over jullie huiszoeking had gehad (CGVS 15/27673/B 1, p. 6). Opnieuw is dit een element waarover geen discussie zou mogen bestaan in geval van een waarachtig verhaal.

Behoudens de vastgestelde tegenstrijdigheden bevat uw asielrelaas verder enkele bedenkelijke elementen die uw geloofwaardigheid verder onderuit haalt.

Zo blijft de vraag staande waarom JAM tijdens de (beweerde) huiszoeking begin januari 2006 schrik zou hebben gekregen en zou gevlucht zijn wanneer de conciërge van de burens jullie namen begon te roepen. In een periode waar sektarisch geweld hevig woekerde en waarin JAM de macht volledig in

handen had, is het weinig waarschijnlijk dat zij zich zouden terugtrekken omdat zij opgemerkt zouden kunnen worden door een burger. U noch uw vrouw kon een valabele reden opwerpen waarom dit alsnog het geval zou zijn. U kon enkel herhalen dat zij misschien bang waren voor problemen maar dat u verder niet wist waarom zij zonder meer vertrokken (CGVS 15/27673 2, p. 4-5). Uw vrouw veronderstelde dat zij misschien schrik hadden om opgepakt te worden door de burens. Gewezen op de macht van JAM verklaarde zij verder dat de wijk misschien tegen hen zou opkomen en dat zij vervolgens niet opgewassen zouden zijn tegen de burens (CGVS 15/27673/B 2, p. 12-13). Dat gewone sjiitische burgers zouden opkomen tegen een gewapende militie is uiteraard zeer onwaarschijnlijk en is bijgevolg evenmin een valabele verklaring voor het verdwijnen van JAM. U verklaarde vervolgens dat de militieleden het huis verlieten en zich gedroegen alsof ze uw zieke moeder hadden bezocht (CGVS 15/27673 1, p. 14). Uw buurman zou hierdoor gerustgesteld geweest zijn en de zaak laten rusten hebben (CGVS 15/27673/B 2, p. 14). Het is echter allesbehalve geloofwaardig dat de militieleden een excuus zouden bedenken voor hun bezoek. Zij hadden namelijk net de taak op zich genomen huiszoekingen te verrichten in het kader van de 'veiligheid' en hadden bijgevolg helemaal geen excuus nodig. Dat een groep van zeven gewapende, in het zwart geklede mannen op ziektebezoek zou komen bij een soennitische familie is sowieso niet geloofwaardig en het is dan ook zeer de vraag of uw buurman door hun uitvlucht werkelijk gerust gesteld zou zijn. Het lijkt daarenboven zeer merkwaardig dat zij zonder argwaan te wekken, zouden zijn kunnen vertrekken met beddengoed, videorecorders en radiatoren in de hand. Voorts is het erg merkwaardig dat jullie tot de volgende ochtend in jullie huis bleven. U legde uit dat jullie nergens heen konden, dat het gevaarlijk was 's avonds en dacht dat de avondklok misschien van kracht was (CGVS 15/27673 2, p. 6). Wat er ook van zij, dat jullie nog een nachtje thuis blijven terwijl een militie ermee dreigde terug te komen om jullie te vermoorden, is niet aannemelijk. Indien jullie verklaringen de waarheid bevatten kan immers verondersteld worden dat jullie ten allen prijze zouden hebben willen vermijden opnieuw thuis door de militieleden te worden aangetroffen en bijgevolg zo snel mogelijk, na hun bezoek, de woning te hebben verlaten. Dat u bovendien uw broer A.(...) niet zou verwittigd hebben en dat hij die avond nog naar huis zou gekomen zijn, is evenmin aannemelijk. Gezien uw beweringen dat uw broer bij de Republikeinse Garde diende, kan immers verondersteld worden dat u hem wel degelijk zou hebben ingelicht om te vermijden dat hij in handen van de militieleden zou vallen. Dat JAM anderzijds, indien zij werkelijk tijdens de huiszoeking zouden hebben ontdekt dat uw broer diende bij de Republikeinse Garde, gewoon zonder meer zouden vertrokken zijn, is eens zo opmerkelijk.

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat zowel u als uw vrouw weigeren een duidelijk zicht te scheppen op jullie activiteiten in dienst van de Baathpartij ten tijde van het regime van Saddam Hussein.

Hoewel u slechts de rang van mu'ayyid (sympathisant) had, bleek uw vrouw, een leerkracht, nasir (senior aanhanger) geweest te zijn. Van nasirs, en zelfs sympathisanten, kan worden aangenomen dat zij bepaalde activiteiten voor de partij hebben moeten volbrengen. Organisatorische taken, spionage, het schrijven van rapporten over deloyale personen en het assisteren van de inlichtingendiensten, kunnen tot een nasirs takenpakket behoren (zie Algemeen Ambtsbericht Centraal-Irak, Directie Personenverkeer, Migratie en Vreemdelingenzaken, 11/2002). Gezien het onderwijs als belangrijk instrument werd gezien ter indoctrinatie van zijn bevolking, kan uiteraard ook worden aangenomen dat de Baath partij binnen de school aanwezig was. (Iraq: an intolerable, forgotten and unpunished repression, International Federation for Human Rights, 18/04/2011). U gevraagd naar familieleden die tot Baath behoorden, maakte u aanvankelijk geen enkele melding van uw echtgenote haar betrokkenheid (CGVS 15/27673 1, p. 12). U hiermee geconfronteerd in het tweede gehoor, verwees u opnieuw naar de bloedklonter in uw hersenen (CGVS 15/27673 2, p. 8). Andermaal dient te worden gewezen op het feit dat u helemaal geen last bleek te hebben van deze geheugenproblemen tijdens het eerste gehoor en dat u hier geen medische documenten van heeft voorgelegd. Later verduidelijkte u dat u alsook uw vrouw naar de vergaderingen van de Baathpartij gingen. Uw vrouw diende zowel op school als daarbuiten vergaderingen bij te wonen. De vergaderingen buiten de schoolmuren werden om de 15 à 20 dagen georganiseerd bij haar verantwoordelijke L.(...), die op het eind van jullie straat woonde, en werd bijgewoond door alle leraressen van de school die actief waren bij de partij (CGVS 15/27673 2, p. 8). Als lerares organiseerde uw vrouw bovendien onderandere de jaarlijkse feestdag van Saddam op 7 april (CGVS 15/27673 2, p. 9).

Uw vrouw had tijdens haar eerste gehoor wel degelijk aangegeven zelf 'nasir' te zijn en tijdens haar studies actief te zijn geweest. Zij woonde als lerares de verplichtte vergaderingen van de partij bij die op school werden georganiseerd (CGVS 15/27673/B 1, p. 10). Bovendien zou ze een voorstel tot promotie (nasir mutaqqaddim) gekregen hebben, hetgeen zij weigerde (CGVS 15/27673/B 1, p. 10). Wanneer

hierop echter dieper werd ingegaan tijdens het tweede gehoor, ontkende zij alle betrokkenheid bij de partij sinds zij lerares werd in het basisonderwijs in 1981. Zij zou naast lesgeven nooit of te nimmer een andere activiteit zoals administratie, organisatie of het leiden van vergaderingen hebben uitgevoerd voor de school noch voor de partij. Uw vrouw verklaarde dienaangaande dat ze, sinds haar huwelijk, na de lesuren rechtstreeks naar huis moest komen van u (CGVS 15/27673/B 2, p. 3). Behalve het hijsen van de vlag op donderdag en de uniformen van de kinderen was de Baath-partij op geen enkele manier vertegenwoordigd in de school (CGVS 15/27673/B 2, p. 4). Ze zou zelfs nooit lessen gegeven hebben die betrekking hadden tot het regime (CGVS 15/27673/B 2, p. 9). Letterlijk gevraagd of er de school iets werd georganiseerd rond de feestdag van Saddam, zei zij nee (CGVS 15/27673/B 2, p. 14).

Deze verklaringen stroken geenszins met uw woorden. Ook uw zoon M.(...), die schoolliep waar uw vrouw les gaf, verklaarde bovendien dat zijn moeder toelichtingen of instructies diende te geven omtrent het beleid van Baath (CGVS 15/27815, p. 9). Uw vrouw hierop gewezen, hield ze voet bij stuk, noemde het onjuist en vermoedde dat haar zoon zoiets niet gezegd zou hebben (CGVS 15/27673/B 2, p. 6). Haar geconfronteerd met de naam 'L.(...)', de vrouw die volgens u haar verantwoordelijke zou zijn, verduidelijkte ze dat deze vrouw haar vroeg deel te nemen aan de vergaderingen. Om niet te moeten deelnemen aan de vergaderingen, zou uw vrouw beweerd hebben naar 'hogere en dus geheime vergaderingen' te moeten gaan (CGVS 15/27673/B 2, p. 15). Echter, gezien de talrijke tegenstrijdigheden is dit een weinig aannemelijke verklaring. Uw vrouw verklaarde daarenboven dat u evenmin vergaderingen bijwoonde (CGVS 15/27673/B 2, p. 7). Haar geconfronteerd met uw woorden, repliceerde zij dat zij uw vrouw is en u kent waarna zij nogmaals zwoer dat u geen enkele vergadering heeft bijgewoond (CGVS 15/27673/B 2, p. 7). Uw vrouw beweerde verder dat er geen enkele controle op de school of op haar werd uitgeoefend door Baath en dat niemand binnen de school verantwoordelijk was voor het doorspelen van informatie over kinderen of hun ouders naar hogerop geplaatsten binnen de partij (CGVS 15/27673/B 2, p. 7-8). Na talloze pogingen werd uw vrouw uiteindelijk gewezen op de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat leerkrachten wel degelijk werden ingezet ten voordele van de partij (6th European Country of Origin Information Seminar, UNHCR, 14/11/2000 en Iraq: an intolerable, forgotten and unpunished repression, International Federation for Human Rights, 18/04/2001). Uw vrouw antwoordde 100% zeker te zijn dat zoiets niet bestond en dat hetgeen de protection officier (PO) beweerde, onmogelijk is (CGVS 15/27673/B 2, p. 7). Ook aangaande het voorstel tot promotie van uw vrouw zwakte ze haar eerdere verklaringen af en stelde ze dat het om een officieus idee ging, geopperd tijdens een gesprek onder collega's omdat ze de beste lerares van de school was (CGVS 15/27673/B 2, p. 8-9). Haar gevraagd waarom zij dan de promotie in het eerste gehoor had aangehaald, legde ze uit dat het een gewoon gesprek was en dat het vergeten mag worden (CGVS 15/27673/B 2, p. 9). Bovendien beweerde zij de taken van een 'nasir mutaqaddim' (gevorderd aanhanger) niet te kennen, hetgeen gewoonweg niet aannemelijk is (CGVS 15/27673/B 2, p. 9). Hoewel u er het fijne niet van wist, wist u dan wel weer, en dit in tegenstelling tot wat uw vrouw verklaarde, te vertellen dat de kans op promotie er was gekomen als gevolg van een positieve rapportering door haar verantwoordelijke L.(...) (CGVS 15/27673 2, p. 11), en dus geen officieus ideeje onder collega's betrof.

Niet enkel uw vrouw vermeed ten allen prijze informatie te bieden over haar taken. Ook u antwoordde erg ontwijkend wanneer u werd gevraagd naar uw taken binnen de partij. U gaf aan dat u de vergaderingen bijwoonde en dat er gevraagd werd een oogje in het zeil te houden. Wanneer echter geïnformeerd werd naar het doorspelen van inlichtingen, weigerde u de vraag rechtuit te beantwoorden. U heeft het over de dwang die jullie werd opgelegd om informatie door te spelen en over de wraakacties op personen die effectief inlichtingen hadden doorspeeld. U wilde daarom ver van dergelijke onderwerpen blijven tijdens het gehoor, zo stelde u (CGVS 15/27673 2, p. 10). Uitgelegd dat het praten over dergelijke zaken essentieel is om uw risico op vervolging correct te kunnen inschatten en de betrouwbaarheid van het gesprek benadrukt, bleef u erg onduidelijk. U vermeldde dat u moest werken 'voor hen', maar weigerde hierover concreet te worden. U besloot dat u zelf nooit rapporten heeft geschreven wegens uw lange werkdagen (CGVS 15/27673 2, p. 10). U gaf derhalve de indruk geen open kaart te willen spelen en net als uw vrouw elementen uit het verhaal te willen verzwijgen.

Zowel u als uw vrouw weigerden aldus een duidelijk zicht te bieden op jullie dagelijks leven en activiteiten voor de Baath-partij. Zeker wat betreft uw vrouw is het niet aannemelijk dat zij als nasir helemaal niets te maken had met de partij of dat de school op geen enkele manier (behalve door de uniformen en het hijsen van de vlag) verbonden zou zijn met de Baathpartij. Zij kreeg talloze kansen om de waarheid te vertellen maar koos ervoor hier niet op in te gaan, zelfs wanneer zij geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen. Hieruit kan afgeleid worden dat zij niet haar volle medewerking wilde verlenen, hetgeen nochtans cruciaal is in de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Uit bovenstaande argumentatie blijkt dat u de Commissaris-generaal niet kon overtuigen van de waarachtigheid noch van de ernst van feiten die u en uw familie in 2006 zouden hebben gekend in Irak. Dat u dan actueel, anno 2016, omwille van deze zelfde feiten nog steeds zou moeten vrezen voor uw leven, kan bijgevolg evenmin worden volgehouden. Uw loutere bewering dat u, na jullie vlucht uit Irak, via de burens vernam dat onbekende personen meermaals naar jullie woning kwamen kijken, kan hier ook geen ander licht op werpen. Wie deze personen zijn, kon u niet zeggen. Ook uw vrouw kon hier geen antwoord op geven. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat deze personen slechte bedoelingen hadden noch dat zij überhaupt omwille van jullie daar in de buurt aanwezig waren. Of deze onbekenden met de burens spraken en naar jullie vroegen, bleek u zelfs niet te weten (CGVS 15/27673 1 p. 16), terwijl uw vrouw dan weer uitdrukkelijk aanhaalde dat die vreemde personen de burens niet naar jullie vroegen (CGVS 15/17673B 1 p. 12).

Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden besloten dat u de Vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en vluchtelingencertificaat hebben enkel betrekking op uw identiteit, nationaliteit en verblijf in Syrië, hetgeen hier niet ter discussie staat. Uw lerarendiploma wordt evenmin betwist maar voegt niets wezenlijks toe aan uw vluchtrelaas. De foto's die u voorlegde van uw vader en broer A.(...) met Saddam en de cd waarop het gesprek te zien is tussen Saddam en uw vader tonen enkel aan dat uw familie inderdaad in contact kwam met Saddam in 1983, niets meer en niets minder. De foto's noch de cd-rom tonen aan dat u en uw familie in 2006 het bezoek kregen van JAM en omwille hiervan, uit vrees voor jullie leven, in 2006 Irak dienden te verlaten. Hetzelfde geldt voor de foto's waarop uw broer A.(...) te zien is. Deze tonen uw broer in uniform in het gezelschap van een aantal andere personen, niets meer en niets minder.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

*Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).*

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit

heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwed door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het

leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de

veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient hier nog te worden aan toegevoegd dat in hoofde van uw echtgenote A.(...) K.(...) S.(...) A.(...) H.(...) en uw twee meerderjarige zonen S.(...) en M.(...) eveneens werd besloten tot een weigering van vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij, mevrouw A.K.S.A.H. als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Iraakse te zijn van Arabische origine, geboren op 2 maart 1958 te Diyala. U verhuisde in 1969 naar Bagdad en trouwde op 23 september 1989 met uw man A.(...) A.(...) S.(...) H.(...) (O.V. 8.136.127). U woonde met uw man, drie kinderen, M.(...), S.(...) en de minderjarige A.(...), uw schoonmoeder en twee schoonbroers, A.(...) en A.(...), samen in al-Sarafiya wijk. Tijdens uw lerarenopleiding behaalde u de graad 'nasir' (senior-aanhanger) binnen de Baathpartij. U haalde namelijk goede cijfers, stimuleerde medestudenten zich goed te gedragen in de ogen van de partij, schreef positieve stukken over de partij en zorgde voor decoraties op allerlei gelegenheden waarop de partij in de kijker stond. U startte als lerares in het basisonderwijs in 1981 en staakte vanaf dan al uw activiteiten voor de partij. U ging niet meer naar de verplichte vergaderingen en gaf zelfs geen regime-gerelateerde lessen. Uw man had de graad 'mu'ayyid' (sympathisant) en zou evenmin de vergaderingen bijgewoond hebben. Uw schoonbroer A.(...) diende als 'naqib' (officier) bij de Republikeinse Garde tot 2003, was gestationeerd in al Taji bij de eenheid 'tanks' (med fayideh).

Op 2 januari 2006 rond 19 uur werd er op de deur geklopt. Een zevental gewapende leden van de sjiiitische militie Jaish al Mehdi (JAM) eisten een huiszoeking naar, volgens hen, illegale wapens. Enkel uw gezin en schoonmoeder waren thuis. De militieleden verzamelden jullie in het salon terwijl zij de kamers doorzochten. In de kamer van uw schoonmoeder vonden zij enkele foto's van uw schoonvader en schoonbroer A.(...) samen met Saddam Hussein. Uw schoonvader had in 1983 een gift gedaan ter ondersteuning van het Iraakse leger waardoor hij werd uitgenodigd voor deze foto. Daarnaast vonden zij enkele foto's van A.(...) in zijn uniform van de Republikeinse Garde. De militieleden werden gek van woede en beschuldigden jullie ervan Baathisten te zijn. Ze duwden uw schoonmoeder, sloegen u en beweerden u te zullen verkrachten voor de ogen van uw man. Ze namen uw man mee naar de slaapkamer, bonden zijn handen achter zijn rug vast en duwden zijn gezicht op het bed. Plots riep de conciërge van de burelen jullie namen waardoor de militieleden geschrokken weggingen. Ze dreigden terug te komen en jullie te vermoorden. Terwijl zij naar buiten gingen, gaven ze commentaar waarmee ze wilden laten uitschijnen dat ze deden uw oude, zieke schoonmoeder waren komen bezoeken. Uw man zou na hun vertrek zijn broers telefonisch op de hoogte gebracht hebben van wat er was gebeurd en hen gewaarschuwd hebben niet naar huis te komen. Uw schoonbroer gingen bij hun schoonouders maar kwamen enkele dagen terug naar het ouderlijke huis om hun documenten op te halen. Gezien het

gevaar keerde A.(...) terug met een grote groep vrienden, kennissen en zijn vrouw. U ging de ochtend na de huiszoeking samen met uw gezin en schoonmoeder onderduiken bij uw schoonzus K.(...) in Adamiyah. Terwijl uw schoonbroers ongeveer een maand na het incident naar Dubai vertrokken, bleef u in Irak om voor uw schoonmoeder te zorgen. Nadat zij overleed aan de gevolgen van haar val tijdens de huiszoeking vluchtten jullie op 23 september 2006 op legale wijze naar Aleppo, Syrië. Uw burens zouden nog af en toe een verdachte wagen met onbekende jongeren rond jullie huis gezien hebben. U ontvluchtte Aleppo op 15 augustus 2015 vanwege de algemene situatie en trok via Griekenland en de Balkanroute naar België. U kwam aan op 2 oktober 2015 en diende, net als uw man en uw twee meerderjarige zonen, diezelfde dag een asielaanvraag in. Uw neefje a.(...) K.(...) O.(...) N.(...) A.(...) (O.V. 8.136.145) ontvluchtte Irak eveneens en woonde bij jullie in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw originele identiteitskaart (17/03/2014) en nationaliteitsbewijs (d.d. 02/03/2011) voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw echtgenoot, A.(...) A.(...) S.(...) H.(...) (O.V. 8.136.127). U haalde geen eigen asielmotieven aan. Gezien in hoofde van uw echtgenoot werd beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kan in uw hoofde bijgevolg evenmin worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Gezien u geen eigen asielmotieven aanhaalt, kan in casu volstaan met een verwijzing naar de motieven die werden uiteengezet in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot. Deze beslissing luidt als volgt :

"Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw verklaringen in verband met de huiszoeking door de militie Jaish al Mehdi (JAM) bleken namelijk in het hele niet overeen te stemmen met de verklaringen van uw vrouw, en konden dan ook niet als geloofwaardig aangenomen worden door het CGVS.

Vooreerst verklaarde uw vrouw in haar eerste gehoor dat de militieleden heel wat dingen gestolen hadden bij hun vertrek, zoals onder andere beddengoed, een videospeler, verwarmingsradiatoren en geld (CGVS gehoorverslag 15/27673/B 1, p. 6). U had daar nochtans met geen woord over gerept. Wanneer in het tweede gehoor werd gepeild naar gestolen voorwerpen, bleef u op de vlakte en zei u dat u pas later had vernomen dat ze dingen hadden meegenomen. Ze zouden 'iets uit de kamer van uw broer' en mogelijks wat geld meegenomen hebben, maar dit zou alles zijn. Nadat u geconfronteerd werd met de uitspraak van uw vrouw, verbeterde u haar en zei u dat het om een 'receiver' van uw broer ging, geen videospeler. Dat u dit aanvankelijk in het hele niet aanhaalde, is alvast vreemd. Zeker gezien de grote hoeveelheid aan voorwerpen die zij zouden meegenomen hebben volgens uw vrouw (CGVS 15/27673/B 1, p. 6). Maar dat u zelfs na een expliciete vraagstelling hieromtrent vaag bleef en het slechts over een klein aantal voorwerpen had, is erg bedenkelijk. Bovendien stelde u duidelijk dat, naast mogelijks wat geld en iets van uw broer, zij verder niets meenamen. Dat u de gestolen voorwerpen pas na confrontatie aanhaalde en hier voordien nooit enige melding van maakte, schreef u toe aan een bloedklonter en de daaraan verbonden geheugenproblemen (CGVS gehoorverslag 15/27673 2, p. 4). U heeft deze 'geheugenproblemen' echter nooit eerder aangehaald noch bleek u daar eerder last van gehad te hebben. Zo kon u gedurende het eerste gehoor klaarblijkelijk probleemloos alle vragen beantwoorden. U legt ook geen enkel document voor ter staving van deze door u aangehaalde geheugenproblemen. Bovendien dient hier nog te worden opgemerkt dat u op het einde van uw tweede gehoor, wanneer u door de tolk en de PO naar de uitgang werd begeleid, volgende opmerking maakte tegen uw vrouw: "Ik heb een excuus gevonden voor de dingen die ik zagezegd niet weet. Ik heb gezegd dat ik een klonter heb." (CGVS gehoorverslag 15/27673 2 p. 12). Voorgaande ondermijnt in niet geringe mate de waarachtigheid van uw beweerde geheugenproblemen zodat deze geenszins kunnen worden weerhouden ter verklaring voor uw onwetendheid en nalatigheid melding te maken van de goederen die tijdens de huiszoeking zouden zijn ontvreemd. Uw zoon S.(...) veronderstelde dan weer dat er niets gestolen werd (CGVS 15/27818, p. 17)

Ook over de gebeurtenissen na de huiszoeking komen uw verklaringen niet overeen met die van uw vrouw. U verklaarde dat uw broers een klein uurtje na de huiszoeking terug thuis kwamen en pas dan ontdekten wat er was gebeurd. Jullie hadden de situatie besproken en besloten de volgende ochtend het huis te verlaten. Uw broers zouden alle noodzakelijke bezittingen meegenomen hebben en vertrokken zijn naar hun schoonouders (CGVS 15/27673 2, p. 5-6). Uw vrouw was er daarentegen van overtuigd dat u uw broers had opgebeld en gewaarschuwd dat zij niet meer naar huis mochten komen. A(...) zou, volgens haar, twee of drie dagen na het incident naar het huis teruggekeerd zijn om zijn bezittingen op te halen (CGVS 15/27673/B 2, p. 11). Uw vrouw geconfronteerd met uw uitspraken, bleef zij echter voet bij stuk houden en noemde uw uitspraken onjuist (CGVS 15/27673/B 2, p. 13). Uw verklaring dat A(...) nooit zou teruggekeerd zijn naar het huis, ontkende ze eveneens (CGVS 15/27673/B 2, p. 13-14). Uw vrouw gewezen op het gevaar dat schuilt in het terugkeren naar de woning, beweerde ze aanvankelijk dat A(...) zijn documenten ging halen met zijn vrouw. Haar er opnieuw op gewezen dat A(...) en zijn vrouw niet opgewassen zouden zijn tegen een gewapende militie, voegde ze eraan toe dat ook veel vrienden en kennissen van hem meegingen (CGVS 15/27673/B 2, p. 14). De toevoegingen van uw vrouw zijn echter weinig geloofwaardig. Dat een gezochte man, een vroeger lid van Saddam's Republikeinse Garde, überhaupt het risico zou nemen om terug te keren naar zijn ouderlijke woning is hoe dan ook niet aannemelijk. Dat hij zich daarenboven zou laten vergezellen door een grote groep om zichzelf te beschermen, is nog minder waarschijnlijk gezien dit uiteraard heel wat ongewenste aandacht zou veroorzaken. Uw zonen kunnen hierover geen duidelijkheid verschaffen. Immers, zij zijn evenmin eenduidig. Uw zoon M(...) gaf zowaar een derde versie van het verhaal. Hij bleek het enerzijds met u eens te zijn dat u uw broers niet telefonisch had verwittigd maar vertelde anderzijds dat A(...) en A(...) nog één à twee dagen thuis bleven om hun vertrek naar hun schoonfamilie te regelen (CGVS 15/27815, p. 16). Uw zoon S(...) vertelde dan weer dat u hen telefonisch had verwittigd, waarna zij, zonder vrouw, heel kort naar huis zijn gekomen om hun documenten op te halen (CGVS 15/27818, p. 18). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, bleef u zonder meer vasthouden aan uw versie van de feiten (CGVS 15/27673 2, p. 5-6). Dit volstaat niet om voorgaande ongerijmdheden te weerleggen.

Net zo min bleken jullie verhalen overeen te stemmen wat betreft het bezoek van de burens na de huiszoeking. Zo verklaarde uw vrouw dat jullie op de avond van de huiszoeking allerlei buurtbewoners die hun steun wilden betuigen, over de vloer kregen. Haar ooms, de naaste burens, de achterburens, de familie a(...)J(...)en de familie A(...)S(...) zijn diezelfde avond tot bij jullie gekomen en wisten bijgevolg van de huiszoeking (CGVS 15/27673/B 2, p. 14). U, daarentegen, was er ten stelligste van overtuigd dat dit allemaal niet is gebeurd. Volgens u hebben jullie diezelfde dag met niemand van de burens gesproken. Enkel op de ochtend van jullie vertrek uit de wijk hebben jullie de naaste burens ingelicht (CGVS 15/27673 2, p. 5). U zou bovendien geen idee hebben of dergelijke huiszoekingen ook bij andere buurtbewoners werd uitgevoerd gezien daarover niet gesproken werd. Uw vrouw, aan de andere kant, wist dat jullie het enige huis waren waar dit was gebeurd gezien gans de wijk het over jullie huiszoeking had gehad (CGVS 15/27673/B 1, p. 6). Opnieuw is dit een element waarover geen discussie zou mogen bestaan in geval van een waarachtig verhaal.

Behoudens de vastgestelde tegenstrijdigheden bevat uw asielrelaas verder enkele bedenkelijke elementen die uw geloofwaardigheid verder onderuit haalt.

Zo blijft de vraag staande waarom JAM tijdens de (beweerde) huiszoeking begin januari 2006 schrik zou hebben gekregen en zou gevlucht zijn wanneer de conciërge van de burens jullie namen begon te roepen. In een periode waar sektarisch geweld hevig woekerde en waarin JAM de macht volledig in handen had, is het weinig waarschijnlijk dat zij zich zouden terugtrekken omdat zij opgemerkt zouden kunnen worden door een burger. U noch uw vrouw kon een valabele reden opwerpen waarom dit alsnog het geval zou zijn. U kon enkel herhalen dat zij misschien bang waren voor problemen maar dat u verder niet wist waarom zij zonder meer vertrokken (CGVS 15/27673 2, p. 4-5). Uw vrouw veronderstelde dat zij misschien schrik hadden om opgepakt te worden door de burens. Gewezen op de macht van JAM verklaarde zij verder dat de wijk misschien tegen hen zou opkomen en dat zij vervolgens niet opgewassen zouden zijn tegen de burens (CGVS 15/27673/B 2, p. 12-13). Dat gewone sjiitische burgers zouden opkomen tegen een gewapende militie is uiteraard zeer onwaarschijnlijk en is bijgevolg evenmin een valabele verklaring voor het verdwijnen van JAM. U verklaarde vervolgens dat de militieleden het huis verlieten en zich gedroegen alsof ze uw zieke moeder hadden bezocht (CGVS 15/27673 1, p. 14). Uw buurman zou hierdoor gerustgesteld geweest zijn en de zaak laten rusten hebben (CGVS 15/27673/B 2, p. 14). Het is echter allesbehalve geloofwaardig dat de militieleden een excuus zouden bedenken voor hun bezoek. Zij hadden namelijk net de taak op zich genomen huiszoekingen te verrichten in het kader van de 'veiligheid' en hadden bijgevolg helemaal

geen excuus nodig. Dat een groep van zeven gewapende, in het zwart geklede mannen op ziektebezoek zou komen bij een soennitische familie is sowieso niet geloofwaardig en het is dan ook zeer de vraag of uw buurman door hun uitvlucht werkelijk gerust gesteld zou zijn. Het lijkt daarenboven zeer merkwaardig dat zij zonder argwaan te wekken, zouden zijn kunnen vertrekken met beddengoed, videorecorders en radiatoren in de hand. Voorts is het erg merkwaardig dat jullie tot de volgende ochtend in jullie huis bleven. U legde uit dat jullie nergens heen konden, dat het gevaarlijk was 's avonds en dacht dat de avondklok misschien van kracht was (CGVS 15/27673 2, p. 6). Wat er ook van zij, dat jullie nog een nachtje thuis blijven terwijl een militie ermee dreigde terug te komen om jullie te vermoorden, is niet aannemelijk. Indien jullie verklaringen de waarheid bevatten kan immers verondersteld worden dat jullie ten allen prijze zouden hebben willen vermijden opnieuw thuis door de militieleden te worden aangetroffen en bijgevolg zo snel mogelijk, na hun bezoek, de woning te hebben verlaten. Dat u bovendien uw broer A.(...) niet zou verwittigd hebben en dat hij die avond nog naar huis zou gekomen zijn, is evenmin aannemelijk. Gezien uw beweringen dat uw broer bij de Republikeinse Garde diende, kan immers verondersteld worden dat u hem wel degelijk zou hebben ingelicht om te vermijden dat hij in handen van de militieleden zou vallen. Dat JAM anderzijds, indien zij werkelijk tijdens de huiszoeking zouden hebben ontdekt dat uw broer diende bij de Republikeinse Garde, gewoon zonder meer zouden vertrokken zijn, is eens zo opmerkelijk.

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat zowel u als uw vrouw weigeren een duidelijk zicht te scheppen op jullie activiteiten in dienst van de Baathpartij ten tijde van het regime van Saddam Hussein.

Hoewel u slechts de rang van mu'ayyid (sympathisant) had, bleek uw vrouw, een leerkracht, nasir (senior aanhanger) geweest te zijn. Van nasirs, en zelfs sympathisanten, kan worden aangenomen dat zij bepaalde activiteiten voor de partij hebben moeten volbrengen. Organisatorische taken, spionage, het schrijven van rapporten over deloyale personen en het assisteren van de inlichtingendiensten, kunnen tot een nasirs takenpakket behoren (zie Algemeen Ambtsbericht Centraal-Irak, Directie Personenverkeer, Migratie en Vreemdelingenzaken, 11/2002). Gezien het onderwijs als belangrijk instrument werd gezien ter indoctrinatie van zijn bevolking, kan uiteraard ook worden aangenomen dat de Baath partij binnen de school aanwezig was. (Iraq: an intolerable, forgotten and unpunished repression, International Federation for Human Rights, 18/04/2011). U gevraagd naar familieleden die tot Baath behoorden, maakte u aanvankelijk geen enkele melding van uw echtgenote haar betrokkenheid (CGVS 15/27673 1, p. 12). U hiermee geconfronteerd in het tweede gehoor, verwees u opnieuw naar de bloedklonter in uw hersenen (CGVS 15/27673 2, p. 8). Andermaal dient te worden gewezen op het feit dat u helemaal geen last bleek te hebben van deze geheugenproblemen tijdens het eerste gehoor en dat u hier geen medische documenten van heeft voorgelegd. Later verduidelijkte u dat u alsook uw vrouw naar de vergaderingen van de Baathpartij gingen. Uw vrouw diende zowel op school als daarbuiten vergaderingen bij te wonen. De vergaderingen buiten de schoolmuren werden om de 15 à 20 dagen georganiseerd bij haar verantwoordelijke L.(...), die op het eind van jullie straat woonde, en werd bijgewoond door alle leraressen van de school die actief waren bij de partij (CGVS 15/27673 2, p. 8). Als lerares organiseerde uw vrouw bovendien onderandere de jaarlijkse feestdag van Saddam op 7 april (CGVS 15/27673 2, p. 9).

Uw vrouw had tijdens haar eerste gehoor wel degelijk aangegeven zelf 'nasir' te zijn en tijdens haar studies actief te zijn geweest. Zij woonde als lerares de verplichtte vergaderingen van de partij bij die op school werden georganiseerd (CGVS 15/27673/B 1, p. 10). Bovendien zou ze een voorstel tot promotie (nasir mutaqaaddim) gekregen hebben, hetgeen zij weigerde (CGVS 15/27673/B 1, p. 10). Wanneer hierop echter dieper werd ingegaan tijdens het tweede gehoor, ontkende zij alle betrokkenheid bij de partij sinds zij lerares werd in het basisonderwijs in 1981. Zij zou naast lesgeven nooit of te nimmer een andere activiteit zoals administratie, organisatie of het leiden van vergaderingen hebben uitgevoerd voor de school noch voor de partij. Uw vrouw verklaarde dienaangaande dat ze, sinds haar huwelijk, na de lessen rechtstreeks naar huis moest komen van u (CGVS 15/27673/B 2, p. 3). Behalve het hijsen van de vlag op donderdag en de uniformen van de kinderen was de Baath-partij op geen enkele manier vertegenwoordigd in de school (CGVS 15/27673/B 2, p. 4). Ze zou zelfs nooit lessen gegeven hebben die betrekking hadden tot het regime (CGVS 15/27673/B 2, p. 9). Letterlijk gevraagd of er de school iets werd georganiseerd rond de feestdag van Saddam, zei zij nee (CGVS 15/27673/B 2, p. 14).

Deze verklaringen stroken geenszins met uw woorden. Ook uw zoon M.(...), die schoolliep waar uw vrouw les gaf, verklaarde bovendien dat zijn moeder toelichtingen of instructies diende te geven omtrent het beleid van Baath (CGVS 15/27815, p. 9). Uw vrouw hierop gewezen, hield ze voet bij stuk, noemde het onjuist en vermoedde dat haar zoon zo iets niet gezegd zou hebben (CGVS 15/27673/B 2, p. 6).

Haar geconfronteerd met de naam 'L(...)', de vrouw die volgens u haar verantwoordelijke zou zijn, verduidelijkte ze dat deze vrouw haar vroeg deel te nemen aan de vergaderingen. Om niet te moeten deelnemen aan de vergaderingen, zou uw vrouw beweerd hebben naar 'hogere en dus geheime vergaderingen' te moeten gaan (CGVS 15/27673/B 2, p. 15). Echter, gezien de talrijke tegenstrijdigheden is dit een weinig aannemelijke verklaring. Uw vrouw verklaarde daarenboven dat u evenmin vergaderingen bijwoonde (CGVS 15/27673/B 2, p. 7). Haar geconfronteerd met uw woorden, repliceerde zij dat zij uw vrouw is en u kent waarna zij nogmaals zwoer dat u geen enkele vergadering heeft bijgewoond (CGVS 15/27673/B 2, p. 7). Uw vrouw beweerde verder dat er geen enkele controle op de school of op haar werd uitgeoefend door Baath en dat niemand binnen de school verantwoordelijk was voor het doorspelen van informatie over kinderen of hun ouders naar hogerop geplaatsten binnen de partij (CGVS 15/27673/B 2, p. 7-8). Na talloze pogingen werd uw vrouw uiteindelijk gewezen op de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat leerkrachten wel degelijk werden ingezet ten voordele van de partij (6th European Country of Origin Information Seminar, UNHCR, 14/11/2000 en Iraq: an intolerable, forgotten and unpunished repression, International Federation for Human Rights, 18/04/2001). Uw vrouw antwoordde 100% zeker te zijn dat zoiets niet bestond en dat hetgeen de protection officier (PO) beweerde, onmogelijk is (CGVS 15/27673/B 2, p. 7). Ook aangaande het voorstel tot promotie van uw vrouw zwakte ze haar eerdere verklaringen af en stelde ze dat het om een officieus idee ging, geopperd tijdens een gesprek onder collega's omdat ze de beste lerares van de school was (CGVS 15/27673/B 2, p. 8-9). Haar gevraagd waarom zij dan de promotie in het eerste gehoor had aangehaald, legde ze uit dat het een gewoon gesprek was en dat het vergeten mag worden (CGVS 15/27673/B 2, p. 9). Bovendien beweerde zij de taken van een 'nasir mutaqaddim' (gevorderd aanhanger) niet te kennen, hetgeen gewoonweg niet aannemelijk is (CGVS 15/27673/B 2, p. 9). Hoewel u er het fijne niet van wist, wist u dan wel weer, en dit in tegenstelling tot wat uw vrouw verklaarde, te vertellen dat de kans op promotie er was gekomen als gevolg van een positieve rapportering door haar verantwoordelijke L(...) (CGVS 15/27673 2, p. 11), en dus geen officieus ideeje onder collega's betrof.

Niet enkel uw vrouw vermeed ten allen prijze informatie te bieden over haar taken. Ook u antwoordde erg ontwijkend wanneer u werd gevraagd naar uw taken binnen de partij. U gaf aan dat u de vergaderingen bijwoonde en dat er gevraagd werd een oogje in het zeil te houden. Wanneer echter geïnformeerd werd naar het doorspelen van inlichtingen, weigerde u de vraag rechtuit te beantwoorden. U heeft het over de dwang die jullie werd opgelegd om informatie door te spelen en over de wraakacties op personen die effectief inlichtingen hadden doorspeeld. U wilde daarom ver van dergelijke onderwerpen blijven tijdens het gehoor, zo stelde u (CGVS 15/27673 2, p. 10). Uitgelegd dat het praten over dergelijke zaken essentieel is om uw risico op vervolging correct te kunnen inschatten en de vertrouwelijkheid van het gesprek benadrukt, bleef u erg onduidelijk. U vermeldde dat u moest werken 'voor hen', maar weigerde hierover concreet te worden. U besloot dat u zelf nooit rapporten heeft geschreven wegens uw lange werkdagen (CGVS 15/27673 2, p. 10). U gaf derhalve de indruk geen open kaart te willen spelen en net als uw vrouw elementen uit het verhaal te willen verzwijgen.

Zowel u als uw vrouw weigerden aldus een duidelijk zicht te bieden op jullie dagelijks leven en activiteiten voor de Baath-partij. Zeker wat betreft uw vrouw is het niet aannemelijk dat zij als nasir helemaal niets te maken had met de partij of dat de school op geen enkele manier (behalve door de uniformen en het hijsen van de vlag) verbonden zou zijn met de Baathpartij. Zij kreeg talloze kansen om de waarheid te vertellen maar koos ervoor hier niet op in te gaan, zelfs wanneer zij geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen. Hieruit kan afgeleid worden dat zij niet haar volle medewerking wilde verlenen, hetgeen nochtans cruciaal is in de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Uit bovenstaande argumentatie blijkt dat u de Commissaris-generaal niet kon overtuigen van de waarachtigheid noch van de ernst van feiten die u en uw familie in 2006 zouden hebben gekend in Irak. Dat u dan actueel, anno 2016, omwille van deze zelfde feiten nog steeds zou moeten vrezen voor uw leven, kan bijgevolg evenmin worden volgehouden. Uw loutere bewering dat u, na jullie vlucht uit Irak, via de burens vernam dat onbekende personen meermaals naar jullie woning kwamen kijken, kan hier ook geen ander licht op werpen. Wie deze personen zijn, kon u niet zeggen. Ook uw vrouw kon hier geen antwoord op geven. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat deze personen slechte bedoelingen hadden noch dat zij überhaupt omwille van jullie daar in de buurt aanwezig waren. Of deze onbekenden met de burens spraken en naar jullie vroegen, bleek u zelfs niet te weten (CGVS 15/27673 1 p. 16), terwijl uw vrouw dan weer uitdrukkelijk aanhaalde dat die vreemde personen de burens niet naar jullie vroegen (CGVS 15/17673B 1 p. 12).

Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden besloten dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en vluchtelingencertificaat hebben enkel betrekking op uw identiteit, nationaliteit en verblijf in Syrië, hetgeen hier niet ter discussie staat. Uw lerarendiploma wordt evenmin betwist maar voegt niets wezenlijks toe aan uw vluchtrelaas. De foto's die u voorlegde van uw vader en broer Azmi met Saddam en de cd waarop het gesprek te zien is tussen Saddam en uw vader tonen enkel aan dat uw familie inderdaad in contact kwam met Saddam in 1983, niets meer en niets minder. De foto's noch de cd-rom tonen aan dat u en uw familie in 2006 het bezoek kregen van JAM en omwille hiervan, uit vrees voor jullie leven, in 2006 Irak dienden te verlaten. Hetzelfde geldt voor de foto's waarop uw broer A.(...) te zien is. Deze tonen uw broer in uniform in het gezelschap van een aantal andere personen, niets meer en niets minder.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet

in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast

aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte

wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door

uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

De documenten die u zelf voorlegde , veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs hebben enkel betrekking op uw identiteit en nationaliteit, hetgeen in deze niet wordt betwist.

In het kader van de asielaanvraag van uw twee zonen M.(...) en Sadeq werd eveneens beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook in hoofde van uw neef al Karagholey Omar Nateq Abdulmaged (O.V. 8.136.145) besliste de Commissaris-generaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de derde verzoekende partij, de heer A.S.M.A.S. als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitische Iraakees te zijn van Arabische origine, geboren op 16 oktober 1991 te Sarafiya, Bagdad. U woonde met uw ouders, a.(...) S.(...) A.(...) S.(...) H.(...) (O.V. 8.136127) en A.(...) K.(...) S.(...) A.(...) H.(...) (O.V. 8.136.127), uw broers, uw twee ooms langs vaderszijde en uw grootmoeder langs vaderszijde samen in al Sarafiya wijk. U liep school tot en met het 6e jaar hoger middelbaar onderwijs en werkte daarna, tot 2006, in het computerbedrijf van uw oom A.(...). Ten tijde van het regime van Saddam behaalde uw moeder de graad van 'nasir' (senior-aanhanger) en uw vader 'mu'ayyid' (sympathisant). Uw oom A.(...) diende als officier bij de Republikeinse Garde tot het regime in 2003 viel.

Op 2 januari 2006 rond 19 uur werd er op de deur geklopt. Een zevental gewapende leden van de sjiiitische militie Jesh al Mehdi (JAM) eisten een huiszoeking naar, volgens hen, illegale wapens. Enkel uw gezin en grootmoeder was thuis, A.(...) en A.(...) waren bij hun schoonfamilie. De militieleden verzamelden jullie in de woonkamer terwijl zij de kamers doorzochten. In de kamer van uw grootmoeder vonden zij enkele foto's van uw grootvader en oom Azmi samen met Saddam Hussein. Uw grootvader had in 1983 een gift gedaan ter ondersteuning van het Iraakse leger waardoor hij werd uitgenodigd voor deze foto. Daarnaast vonden zij enkele foto's van A.(...) in zijn uniform van de Republikeinse Garde. De militieleden werden gek van woede en beschuldigden jullie ervan baathisten te zijn. Ze duwden uw grootmoeder en moeder en bedreigden uw minderjarig broertje. Ze namen uw vader mee naar de slaapkamer en bonden hem vast. Plots riep de conciërge van de burens jullie namen waardoor de militieleden opschrokken en weggingen. Ze dreigden terug te komen en jullie te vermoorden. Terwijl zij naar buiten gingen, deden ze alsof ze op bezoek kwamen bij uw oude, zieke moeder.

Diezelfde avond kwamen uw ooms naar huis en ontdekten ze wat er gebeurd was. Terwijl uw gezin de ochtend na de huiszoeking bij uw tante K.(...) in Adamiyah ging onderduiken, bleven uw ooms 1 à 2 dagen achter om hun vertrek voor te bereiden. Zij verhuisden daarna naar hun schoonfamilie om later naar Dubai te verhuizen. Jullie bleven daarentegen in Bagdad om voor uw grootmoeder te zorgen. Nadat zij overleed aan de gevolgen van haar val tijdens de huiszoeking vluchtten jullie op 23 september 2006 naar Aleppo, Syrië. Uw burens zouden nog af en toe verdachte personen opgemerkt hebben rond jullie huis. U ontvluchtte Aleppo op 15 augustus 2015 omwille van de algemene situatie en trok via Griekenland en de Balkanroute naar België. U kwam aan op 2 oktober 2015 en diende diezelfde dag uw asielaanvraag in. Ook uw ouders en uw meerderjarige broer S.(...) (O.V. 8.136.139) dienden diezelfde dag een asielaanvraag in. De neef van uw moeder, a.(...) K.(...) O.(...) N.(...) A.(...) (O.V. 8.136.145) ontvluchtte eveneens Irak, dit omwille van eigen problemen. Hij woonde bij jullie in België en diende eveneens een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag diende u uw originele identiteitskaart (d.d. 02/03/2011), uw origineel nationaliteitsbewijs (d.d. 23/10/2004), foto's van uw grootvader en oom met Saddam Hussein en foto's van uw oom A.(...) in uniform.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw vader, A.(...) A.(...) S.(...) H.(...) (O.V. 8.136.127). U haalde geen eigen asielmotieven aan. Gezien in hoofde van uw vader werd beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kan in uw hoofde bijgevolg evenmin worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Gezien u geen eigen asielmotieven aanhaalt, kan in casu volstaan met een verwijzing naar de motieven die werden uiteengezet in de beslissing genomen in hoofde van uw vader. Deze beslissing luidt als volgt :

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw verklaringen in verband met de huiszoeking door de militie Jaish al Mehdi (JAM) bleken namelijk in het hele niet overeen te stemmen met de verklaringen van uw vrouw, en konden dan ook niet als geloofwaardig aangenomen worden door het CGVS.

Vooreerst verklaarde uw vrouw in haar eerste gehoor dat de militieleden heel wat dingen gestolen hadden bij hun vertrek, zoals onder andere beddengoed, een videospeler, verwarmingsradiatoren en geld (CGVS gehoorverslag 15/27673/B 1, p. 6). U had daar nochtans met geen woord over gerept. Wanneer in het tweede gehoor werd gepeild naar gestolen voorwerpen, bleef u op de vlakke en zei u dat u pas later had vernomen dat ze dingen hadden meegenomen. Ze zouden 'iets uit de kamer van uw broer' en mogelijks wat geld meegenomen hebben, maar dit zou alles zijn. Nadat u geconfronteerd werd met de uitspraak van uw vrouw, verbeterde u haar en zei u dat het om een 'receiver' van uw broer ging, geen videospeler. Dat u dit aanvankelijk in het hele niet aanhaalde, is alvast vreemd. Zeker gezien de grote hoeveelheid aan voorwerpen die zij zouden meegenomen hebben volgens uw vrouw (CGVS 15/27673/B 1, p. 6). Maar dat u zelfs na een expliciete vraagstelling hieromtrent vaag bleef en het slechts over een klein aantal voorwerpen had, is erg bedenkelijk. Bovendien stelde u duidelijk dat, naast mogelijks wat geld en iets van uw broer, zij verder niets meenamen. Dat u de gestolen voorwerpen pas na confrontatie aanhaalde en hier voordien nooit enige melding van maakte, schreef u toe aan een bloedklonter en de daaraan verbonden geheugenproblemen (CGVS gehoorverslag 15/27673 2, p. 4). U heeft deze 'geheugenproblemen' echter nooit eerder aangehaald noch bleek u daar eerder last van gehad te hebben. Zo kon u gedurende het eerste gehoor klaarblijkelijk probleemloos alle vragen beantwoorden. U legt ook geen enkel document voor ter staving van deze door u aangehaalde geheugenproblemen. Bovendien dient hier nog te worden opgemerkt dat u op het einde van uw tweede gehoor, wanneer u door de tolk en de PO naar de uitgang werd begeleid, volgende opmerking maakte tegen uw vrouw: "Ik heb een excuus gevonden voor de dingen die ik zagezegd niet weet. Ik heb gezegd dat ik een klonter heb."(CGVS gehoorverslag 15/27673 2 p. 12). Voorgaande ondermijnt in niet geringe mate de waarachtigheid van uw beweerde geheugenproblemen zodat deze geenszins kunnen worden weerhouden ter verklaring voor uw onwetendheid en nalatigheid melding te maken van de goederen die tijdens de huiszoeking zouden zijn ontvreemd. Uw zoon S.(...) veronderstelde dan weer dat er niets gestolen werd (CGVS 15/27818, p. 17)

Ook over de gebeurtenissen na de huiszoeking komen uw verklaringen niet overeen met die van uw vrouw. U verklaarde dat uw broers een klein uurtje na de huiszoeking terug thuis kwamen en pas dan ontdekten wat er was gebeurd. Jullie hadden de situatie besproken en besloten de volgende ochtend het huis te verlaten. Uw broers zouden alle noodzakelijke bezittingen meegenomen hebben en vertrokken zijn naar hun schoonouders (CGVS 15/27673 2, p. 5-6). Uw vrouw was er daarentegen van overtuigd dat u uw broers had opgebeld en gewaarschuwd dat zij niet meer naar huis mochten komen. A.(...) zou, volgens haar, twee of drie dagen na het incident naar het huis teruggekeerd zijn om zijn bezittingen op te halen (CGVS 15/27673/B 2, p. 11). Uw vrouw geconfronteerd met uw uitspraken, bleef zij echter voet bij stuk houden en noemde uw uitspraken onjuist (CGVS 15/27673/B 2, p. 13). Uw verklaring dat A.(...) nooit zou teruggekeerd zijn naar het huis, ontkende ze eveneens (CGVS 15/27673/B 2, p. 13-14). Uw vrouw gewezen op het gevaar dat schuilt in het terugkeren naar de woning, beweerde ze aanvankelijk dat A.(...) zijn documenten ging halen met zijn vrouw. Haar er opnieuw op gewezen dat A.(...) en zijn vrouw niet opgewassen zouden zijn tegen een gewapende militie, voegde ze eraan toe dat ook veel vrienden en kennissen van hem meegingen (CGVS 15/27673/B 2, p. 14). De toevoegingen van uw vrouw zijn echter weinig geloofwaardig. Dat een

gezochte man, een vroeger lid van Saddam's Republikeinse Garde, überhaupt het risico zou nemen om terug te keren naar zijn ouderlijke woning is hoe dan ook niet aannemelijk. Dat hij zich daarenboven zou laten vergezellen door een grote groep om zichzelf te beschermen, is nog minder waarschijnlijk gezien dit uiteraard heel wat ongewenste aandacht zou veroorzaken. Uw zonen kunnen hierover geen duidelijkheid verschaffen. Immers, zij zijn evenmin eenduidig. Uw zoon M.(...) gaf zowaar een derde versie van het verhaal. Hij bleek het enerzijds met u eens te zijn dat u uw broers niet telefonisch had verwittigd maar vertelde anderzijds dat A.(...) en A.(...) nog één à twee dagen thuis bleven om hun vertrek naar hun schoonfamilie te regelen (CGVS 15/27815, p. 16). Uw zoon Sadeq vertelde dan weer dat u hen telefonisch had verwittigd, waarna zij, zonder vrouw, heel kort naar huis zijn gekomen om hun documenten op te halen (CGVS 15/27818, p. 18). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, bleef u zonder meer vasthouden aan uw versie van de feiten (CGVS 15/27673 2, p. 5-6). Dit volstaat niet om voorgaande ongerijmdheden te weerleggen.

Net zo min bleken jullie verhalen overeen te stemmen wat betreft het bezoek van de burens na de huiszoeking. Zo verklaarde uw vrouw dat jullie op de avond van de huiszoeking allerlei buurtbewoners die hun steun wilden betuigen, over de vloer kregen. Haar ooms, de naaste burens, de achterburens, de familie a.(...) J.(...) en de familie A.(...)S.(...) zijn diezelfde avond tot bij jullie gekomen en wisten bijgevolg van de huiszoeking (CGVS 15/27673/B 2, p. 14). U, daarentegen, was er ten stelligste van overtuigd dat dit allemaal niet is gebeurd. Volgens u hebben jullie diezelfde dag met niemand van de burens gesproken. Enkel op de ochtend van jullie vertrek uit de wijk hebben jullie de naaste burens ingelicht (CGVS 15/27673 2, p. 5). U zou bovendien geen idee hebben of dergelijke huiszoekingen ook bij andere buurtbewoners werd uitgevoerd gezien daarover niet gesproken werd. Uw vrouw, aan de andere kant, wist dat jullie het enige huis waren waar dit was gebeurd gezien gans de wijk het over jullie huiszoeking had gehad (CGVS 15/27673/B 1, p. 6). Opnieuw is dit een element waarover geen discussie zou mogen bestaan in geval van een waarachtig verhaal.

Behoudens de vastgestelde tegenstrijdigheden bevat uw asielrelaas verder enkele bedenkelijke elementen die uw geloofwaardigheid verder onderuit haalt.

Zo blijft de vraag staande waarom JAM tijdens de (beweerde) huiszoeking begin januari 2006 schrik zou hebben gekregen en zou gevlucht zijn wanneer de conciërge van de burens jullie namen begon te roepen. In een periode waar sektarisch geweld hevig woekerde en waarin JAM de macht volledig in handen had, is het weinig waarschijnlijk dat zij zich zouden terugtrekken omdat zij opgemerkt zouden kunnen worden door een burger. U noch uw vrouw kon een valabele reden opwerpen waarom dit alsnog het geval zou zijn. U kon enkel herhalen dat zij misschien bang waren voor problemen maar dat u verder niet wist waarom zij zonder meer vertrokken (CGVS 15/27673 2, p. 4-5). Uw vrouw veronderstelde dat zij misschien schrik hadden om opgepakt te worden door de burens. Gewezen op de macht van JAM verklaarde zij verder dat de wijk misschien tegen hen zou opkomen en dat zij vervolgens niet opgewassen zouden zijn tegen de burens (CGVS 15/27673/B 2, p. 12-13). Dat gewone sjiitische burgers zouden opkomen tegen een gewapende militie is uiteraard zeer onwaarschijnlijk en is bijgevolg evenmin een valabele verklaring voor het verdwijnen van JAM. U verklaarde vervolgens dat de militieleden het huis verlieten en zich gedroegen alsof ze uw zieke moeder hadden bezocht (CGVS 15/27673 1, p. 14). Uw buurman zou hierdoor gerustgesteld geweest zijn en de zaak laten rusten hebben (CGVS 15/27673/B 2, p. 14). Het is echter allesbehalve geloofwaardig dat de militieleden een excuus zouden bedenken voor hun bezoek. Zij hadden namelijk net de taak op zich genomen huiszoekingen te verrichten in het kader van de 'veiligheid' en hadden bijgevolg helemaal geen excuus nodig. Dat een groep van zeven gewapende, in het zwart geklede mannen op ziektebezoek zou komen bij een soennitische familie is sowieso niet geloofwaardig en het is dan ook zeer de vraag of uw buurman door hun uitvlucht werkelijk gerust gesteld zou zijn. Het lijkt daarenboven zeer merkwaardig dat zij zonder argwaan te wekken, zouden zijn kunnen vertrekken met beddengoed, videorecorders en radiatoren in de hand. Voorts is het erg merkwaardig dat jullie tot de volgende ochtend in jullie huis bleven. U legde uit dat jullie nergens heen konden, dat het gevaarlijk was 's avonds en dacht dat de avondklok misschien van kracht was (CGVS 15/27673 2, p. 6). Wat er ook van zij, dat jullie nog een nachtje thuis blijven terwijl een militie ermee dreigde terug te komen om jullie te vermoorden, is niet aannemelijk. Indien jullie verklaringen de waarheid bevatten kan immers verondersteld worden dat jullie ten allen prijze zouden hebben willen vermijden opnieuw thuis door de militieleden te worden aangetroffen en bijgevolg zo snel mogelijk, na hun bezoek, de woning te hebben verlaten. Dat u bovendien uw broer A.(...) niet zou verwittigd hebben en dat hij die avond nog naar huis zou gekomen zijn, is evenmin aannemelijk. Gezien uw beweringen dat uw broer bij de Republikeinse Garde diende, kan immers verondersteld worden dat u hem wel degelijk zou hebben ingelicht om te vermijden dat hij in handen van de militieleden zou vallen. Dat JAM anderzijds, indien zij werkelijk

tijdens de huiszoeking zouden hebben ontdekt dat uw broer diende bij de Republikeinse Garde, gewoon zonder meer zouden vertrokken zijn, is eens zo opmerkelijk.

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat zowel u als uw vrouw weigeren een duidelijk zicht te scheppen op jullie activiteiten in dienst van de Baathpartij ten tijde van het regime van Saddam Hussein.

Hoewel u slechts de rang van mu'ayyid (sympathisant) had, bleek uw vrouw, een leerkracht, nasir (senior aanhanger) geweest te zijn. Van nasirs, en zelfs sympathisanten, kan worden aangenomen dat zij bepaalde activiteiten voor de partij hebben moeten volbrengen. Organisatorische taken, spionage, het schrijven van rapporten over deloyale personen en het assisteren van de inlichtingendiensten, kunnen tot een nasirs takenpakket behoren (zie Algemeen Ambtsbericht Centraal-Irak, Directie Personenverkeer, Migratie en Vreemdelingenzaken, 11/2002). Gezien het onderwijs als belangrijk instrument werd gezien ter indoctrinatie van zijn bevolking, kan uiteraard ook worden aangenomen dat de Baath partij binnen de school aanwezig was. (Iraq: an intolerable, forgotten and unpunished repression, International Federation for Human Rights, 18/04/2011). U gevraagd naar familieleden die tot Baath behoorden, maakte u aanvankelijk geen enkele melding van uw echtgenote haar betrokkenheid (CGVS 15/27673 1, p. 12). U hiermee geconfronteerd in het tweede gehoor, verwees u opnieuw naar de bloedklonter in uw hersenen (CGVS 15/27673 2, p. 8). Andermaal dient te worden gewezen op het feit dat u helemaal geen last bleek te hebben van deze geheugenproblemen tijdens het eerste gehoor en dat u hier geen medische documenten van heeft voorgelegd. Later verduidelijkte u dat u alsook uw vrouw naar de vergaderingen van de Baathpartij gingen. Uw vrouw diende zowel op school als daarbuiten vergaderingen bij te wonen. De vergaderingen buiten de schoolmuren werden om de 15 à 20 dagen georganiseerd bij haar verantwoordelijke L.(...), die op het eind van jullie straat woonde, en werd bijgewoond door alle leraressen van de school die actief waren bij de partij (CGVS 15/27673 2, p. 8). Als lerares organiseerde uw vrouw bovendien onderandere de jaarlijkse feestdag van Saddam op 7 april (CGVS 15/27673 2, p. 9).

Uw vrouw had tijdens haar eerste gehoor wel degelijk aangeven zelf 'nasir' te zijn en tijdens haar studies actief te zijn geweest. Zij woonde als lerares de verplichtte vergaderingen van de partij bij die op school werden georganiseerd (CGVS 15/27673/B 1, p. 10). Bovendien zou ze een voorstel tot promotie (nasir mutaqaddim) gekregen hebben, hetgeen zij weigerde (CGVS 15/27673/B 1, p. 10). Wanneer hierop echter dieper werd ingegaan tijdens het tweede gehoor, ontkende zij alle betrokkenheid bij de partij sinds zij lerares werd in het basisonderwijs in 1981. Zij zou naast lesgeven nooit of te nimmer een andere activiteit zoals administratie, organisatie of het leiden van vergaderingen hebben uitgevoerd voor de school noch voor de partij. Uw vrouw verklaarde dienaangaande dat ze, sinds haar huwelijk, na de lessen rechtstreeks naar huis moest komen van u (CGVS 15/27673/B 2, p. 3). Behalve het hijsen van de vlag op donderdag en de uniformen van de kinderen was de Baath-partij op geen enkele manier vertegenwoordigd in de school (CGVS 15/27673/B 2, p. 4). Ze zou zelfs nooit lessen gegeven hebben die betrekking hadden tot het regime (CGVS 15/27673/B 2, p. 9). Letterlijk gevraagd of er de school iets werd georganiseerd rond de feestdag van Saddam, zei zij nee (CGVS 15/27673/B 2, p. 14).

Deze verklaringen stroken geenszins met uw woorden. Ook uw zoon M.(...), die schoolliep waar uw vrouw les gaf, verklaarde bovendien dat zijn moeder toelichtingen of instructies diende te geven omtrent het beleid van Baath (CGVS 15/27815, p. 9). Uw vrouw hierop gewezen, hield ze voet bij stuk, noemde het onjuist en vermoedde dat haar zoon zo iets niet gezegd zou hebben (CGVS 15/27673/B 2, p. 6). Haar geconfronteerd met de naam 'L.(...)', de vrouw die volgens u haar verantwoordelijke zou zijn, verduidelijkte ze dat deze vrouw haar vroeg deel te nemen aan de vergaderingen. Om niet te moeten deelnemen aan de vergaderingen, zou uw vrouw beweerd hebben naar 'hogere en dus geheime vergaderingen' te moeten gaan (CGVS 15/27673/B 2, p. 15). Echter, gezien de talrijke tegenstrijdigheden is dit een weinig aannemelijke verklaring. Uw vrouw verklaarde daarenboven dat u evenmin vergaderingen bijwoonde (CGVS 15/27673/B 2, p. 7). Haar geconfronteerd met uw woorden, repliceerde zij dat zij uw vrouw is en u kent waarna zij nogmaals zwoer dat u geen enkele vergadering heeft bijgewoond (CGVS 15/27673/B 2, p. 7). Uw vrouw beweerde verder dat er geen enkele controle op de school of op haar werd uitgeoefend door Baath en dat niemand binnen de school verantwoordelijk was voor het doorspelen van informatie over kinderen of hun ouders naar hogerop geplaatsten binnen de partij (CGVS 15/27673/B 2, p. 7-8). Na talloze pogingen werd uw vrouw uiteindelijk gewezen op de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat leerkrachten wel degelijk werden ingezet ten voordele van de partij (6th European Country of Origin Information Seminar, UNHCR, 14/11/2000 en Iraq: an intolerable, forgotten and unpunished repression, International Federation for Human Rights, 18/04/2001). Uw vrouw antwoordde 100% zeker te zijn dat zo iets niet

bestond en dat hetgeen de protection officier (PO) beweerde, onmogelijk is (CGVS 15/27673/B 2, p. 7). Ook aangaande het voorstel tot promotie van uw vrouw zwakte ze haar eerdere verklaringen af en stelde ze dat het om een officieus idee ging, geopperd tijdens een gesprek onder collega's omdat ze de beste lerares van de school was (CGVS 15/27673/B 2, p. 8-9). Haar gevraagd waarom zij dan de promotie in het eerste gehoor had aangehaald, legde ze uit dat het een gewoon gesprek was en dat het vergeten mag worden (CGVS 15/27673/B 2, p. 9). Bovendien beweerde zij de taken van een 'nasir mutaqaddim' (gevorderd aanhanger) niet te kennen, hetgeen gewoonweg niet aannemelijk is (CGVS 15/27673/B 2, p. 9). Hoewel u er het fijne niet van wist, wist u dan wel weer, en dit in tegenstelling tot wat uw vrouw verklaarde, te vertellen dat de kans op promotie er was gekomen als gevolg van een positieve rapportering door haar verantwoordelijke L.(...) (CGVS 15/27673 2, p. 11), en dus geen officieus ideetje onder collega's betrof.

Niet enkel uw vrouw vermeed ten allen prijze informatie te bieden over haar taken. Ook u antwoordde erg ontwijkend wanneer u werd gevraagd naar uw taken binnen de partij. U gaf aan dat u de vergaderingen bijwoonde en dat er gevraagd werd een oogje in het zeil te houden. Wanneer echter geïnformeerd werd naar het doorspelen van inlichtingen, weigerde u de vraag rechtuit te beantwoorden. U heeft het over de dwang die jullie werd opgelegd om informatie door te spelen en over de wraakacties op personen die effectief inlichtingen hadden doorspeeld. U wilde daarom ver van dergelijke onderwerpen blijven tijdens het gehoor, zo stelde u (CGVS 15/27673 2, p. 10). Uitgelegd dat het praten over dergelijke zaken essentieel is om uw risico op vervolging correct te kunnen inschatten en de vertrouwelijkheid van het gesprek benadrukt, bleef u erg onduidelijk. U vermeldde dat u moest werken 'voor hen', maar weigerde hierover concreet te worden. U besloot dat u zelf nooit rapporten heeft geschreven wegens uw lange werkdagen (CGVS 15/27673 2, p. 10). U gaf derhalve de indruk geen open kaart te willen spelen en net als uw vrouw elementen uit het verhaal te willen verzwijgen.

Zowel u als uw vrouw weigerden aldus een duidelijk zicht te bieden op jullie dagelijks leven en activiteiten voor de Baath-partij. Zeker wat betreft uw vrouw is het niet aannemelijk dat zij als nasir helemaal niets te maken had met de partij of dat de school op geen enkele manier (behalve door de uniformen en het hijsen van de vlag) verbonden zou zijn met de Baathpartij. Zij kreeg talloze kansen om de waarheid te vertellen maar koos ervoor hier niet op in te gaan, zelfs wanneer zij geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen. Hieruit kan afgeleid worden dat zij niet haar volle medewerking wilde verlenen, hetgeen nochtans cruciaal is in de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Uit bovenstaande argumentatie blijkt dat u de Commissaris-generaal niet kon overtuigen van de waarachtigheid noch van de ernst van feiten die u en uw familie in 2006 zouden hebben gekend in Irak. Dat u dan actueel, anno 2016, omwille van deze zelfde feiten nog steeds zou moeten vrezen voor uw leven, kan bijgevolg evenmin worden volgehouden. Uw loutere bewering dat u, na jullie vlucht uit Irak, via de burens vernam dat onbekende personen meermaals naar jullie woning kwamen kijken, kan hier ook geen ander licht op werpen. Wie deze personen zijn, kon u niet zeggen. Ook uw vrouw kon hier geen antwoord op geven. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat deze personen slechte bedoelingen hadden noch dat zij überhaupt omwille van jullie daar in de buurt aanwezig waren. Of deze onbekenden met de burens spraken en naar jullie vroegen, bleek u zelfs niet te weten (CGVS 15/27673 1 p. 16), terwijl uw vrouw dan weer uitdrukkelijk aanhaalde dat die vreemde personen de burens niet naar jullie vroegen (CGVS 15/17673B 1 p. 12).

Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden besloten dat u de Vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en vluchtelingencertificaat hebben enkel betrekking op uw identiteit, nationaliteit en verblijf in Syrië, hetgeen hier niet ter discussie staat. Uw lerarendiploma wordt evenmin betwist maar voegt niets wezenlijks toe aan uw vluchtrelaas. De foto's die u voorlegde van uw vader en broer Azmi met Saddam en de cd waarop het gesprek te zien is tussen Saddam en uw vader tonen enkel aan dat uw familie inderdaad in contact kwam met Saddam in 1983, niets meer en niets minder. De foto's noch de cd-rom tonen aan dat u en uw familie in 2006 het bezoek kregen van JAM en omwille hiervan, uit vrees voor jullie leven, in 2006 Irak dienden te verlaten. Hetzelfde geldt voor de foto's waarop uw broer A.(...) te zien is. Deze tonen uw broer in uniform in het gezelschap van een aantal andere personen, niets meer en niets minder.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een

situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwed door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de

hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin

vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. ""

De documenten die u zelf voorlegde , veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs hebben enkel betrekking op uw identiteit en nationaliteit, hetgeen in deze niet wordt betwist.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat in hoofde van uw moeder, die haar asielaanvraag ook steunde op de motieven zoals aangehaald door uw vader, eveneens door middel van een volgbeslissing, werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de vierde verzoekende partij, de heer A.S.S.A.S. als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitische Irakees te zijn van Arabische origine, geboren op 8 november 1992 te Sarafiya, Bagdad. U woonde met uw ouders, a.(...) S.(...) A.(...) S.(...) H.(...) (O.V. 8.136127) en A.(...) K.(...) S.(...) A.(...) H.(...) (O.V. 8.136.127), uw twee broers, uw twee ooms langs vaderszijde en uw grootmoeder langs vaderszijde samen in al Sarafiya wijk. U liep school tot en met het 6e jaar hoger middelbaar onderwijs. Ten tijde van het regime van Saddam behaalde uw moeder de graad van 'nasir' (senior-aanhanger) en uw vader 'mu'ayyid' (sympathisant). Uw oom A.(...) diende als officier bij de Republikeinse Garde tot het regime in 2003 viel.

Op 2 januari 2006 rond 19 uur werd er op de deur geklopt. Een zevental gewapende leden van de sjitische militie Jaish al Mehdi (JAM) eisten een huiszoeking naar, volgens hen, illegale wapens. Enkel uw gezin en grootmoeder was thuis. uw ooms A.(...) en A.(...) waren bij hun schoonfamilie. De militieleden verzamelden jullie in het salon terwijl zij de kamers doorzochten. In de kamer van uw grootmoeder vonden zij enkele foto's van uw grootvader en oom A.(...) samen met Saddam Hussein. Uw grootvader had in 1983 een gift gedaan ter ondersteuning van het Iraakse leger waardoor hij werd uitgenodigd voor deze foto. Daarnaast vonden zij enkele foto's van uw oom A.(...) in zijn uniform van de Republikeinse Garde. De militieleden werden gek van woede en beschuldigden jullie baathisten te zijn. Ze duwden uw grootmoeder, sloegen uw moeder en bedreigden uw minderjarig broertje. Ze namen uw vader mee naar de slaapkamer, bonden uw handen achter uw rug vast en duwden uw gezicht op het bed. Plots riep de conciërge van de burens jullie namen waardoor de militieleden opschrokken en weggingen. Ze dreigden terug te komen en jullie te vermoorden. Terwijl zij naar buiten gingen, deden ze alsof ze op bezoek kwamen bij uw oude, zieke moeder.

Uw vader zou zijn broers telefonisch op de hoogte gebracht hebben over wat er was gebeurd en hen gewaarschuwd hebben niet naar huis te komen. Zij bleven bij hun schoonouders maar kwamen even terug om hun documenten op te halen. U ging de ochtend na de huiszoeking samen met uw gezin en grootmoeder onderduiken bij uw tante aan vaderszijde K.(...) in Adamiyah. Terwijl uw ooms na het incident naar Dubai vertrokken, bleven jullie in Irak om voor uw grootmoeder te zorgen. Nadat zij overleed aan de gevolgen van haar val tijdens de huiszoeking vluchtten jullie op 23 september 2006 op legale wijze naar Aleppo, Syrië. Uw burens zouden nog af en toe een verdachte wagen met onbekende jongeren rond jullie huis gezien hebben.

U ontvluchtte Aleppo op 29 augustus 2015 omwille van de algemene situatie en trok via Griekenland en de Balkanroute naar België. U kwam aan op 2 oktober 2015 en diende diezelfde dag uw asielaanvraag in. Ook uw ouders en uw meerderjarige broer M.(...) (O.V. 8.136.135) dienden die dag een eigen asielaanvraag in. De neef van uw moeder, a.(...) K.(...) O.(...) N.(...) A.(...) (O.V. 8.136.145) ontvluchtte eveneens Irak, dit omwille van eigen problemen. Hij woonde in België bij jullie.

Ter staving van uw asielaanvraag diende u uw originele identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs, een cd, foto's van uw grootvader en oom met Saddam Hussein en foto's van uw oom A.(...) in uniform.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw vader, A.(...) A.(...) S.(...) H.(...) (O.V. 8.136.127). U haalde geen eigen asielmotieven aan. Gezien in hoofde van uw vader werd beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kan in uw hoofde bijgevolg evenmin worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Gezien u geen eigen asielmotieven aanhaalt, kan in casu volstaan met een verwijzing naar de motieven die werden uiteengezet in de beslissing genomen in hoofde van uw vader. Deze beslissing luidt als volgt :

"Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees

voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw verklaringen in verband met de huiszoeking door de militie Jaish al Mehdi (JAM) bleken namelijk in het hele niet overeen te stemmen met de verklaringen van uw vrouw, en konden dan ook niet als geloofwaardig aangenomen worden door het CGVS.

Vooreerst verklaarde uw vrouw in haar eerste gehoor dat de militieleden heel wat dingen gestolen hadden bij hun vertrek, zoals onder andere beddengoed, een videospeler, verwarmingsradiatoren en geld (CGVS gehoorverslag 15/27673/B 1, p. 6). U had daar nochtans met geen woord over gerept. Wanneer in het tweede gehoor werd gepeild naar gestolen voorwerpen, bleef u op de vlakte en zei u dat u pas later had vernomen dat ze dingen hadden meegenomen. Ze zouden 'iets uit de kamer van uw broer' en mogelijks wat geld meegenomen hebben, maar dit zou alles zijn. Nadat u geconfronteerd werd met de uitspraak van uw vrouw, verbeterde u haar en zei u dat het om een 'receiver' van uw broer ging, geen videospeler. Dat u dit aanvankelijk in het hele niet aanhaalde, is alvast vreemd. Zeker gezien de grote hoeveelheid aan voorwerpen die zij zouden meegenomen hebben volgens uw vrouw (CGVS 15/27673/B 1, p. 6). Maar dat u zelfs na een expliciete vraagstelling hieromtrent vaag bleef en het slechts over een klein aantal voorwerpen had, is erg bedenkelijk. Bovendien stelde u duidelijk dat, naast mogelijks wat geld en iets van uw broer, zij verder niets meenamen. Dat u de gestolen voorwerpen pas na confrontatie aanhaalde en hier voordien nooit enige melding van maakte, schreef u toe aan een bloedklonter en de daaraan verbonden geheugenproblemen (CGVS gehoorverslag 15/27673 2, p. 4). U heeft deze 'geheugenproblemen' echter nooit eerder aangehaald noch bleek u daar eerder last van gehad te hebben. Zo kon u gedurende het eerste gehoor klaarblijkelijk probleemloos alle vragen beantwoorden. U legt ook geen enkel document voor ter staving van deze door u aangehaalde geheugenproblemen. Bovendien dient hier nog te worden opgemerkt dat u op het einde van uw tweede gehoor, wanneer u door de tolk en de PO naar de uitgang werd begeleid, volgende opmerking maakte tegen uw vrouw: "Ik heb een excuus gevonden voor de dingen die ik zagezegd niet weet. Ik heb gezegd dat ik een klonter heb." (CGVS gehoorverslag 15/27673 2 p. 12). Voorgaande ondermijnt in niet geringe mate de waarachtigheid van uw beweerde geheugenproblemen zodat deze geenszins kunnen worden weerhouden ter verklaring voor uw onwetendheid en nalatigheid melding te maken van de goederen die tijdens de huiszoeking zouden zijn ontvreemd. Uw zoon S.(...) veronderstelde dan weer dat er niets gestolen werd (CGVS 15/27818, p. 17)

Ook over de gebeurtenissen na de huiszoeking komen uw verklaringen niet overeen met die van uw vrouw. U verklaarde dat uw broers een klein uurtje na de huiszoeking terug thuis kwamen en pas dan ontdekten wat er was gebeurd. Jullie hadden de situatie besproken en besloten de volgende ochtend het huis te verlaten. Uw broers zouden alle noodzakelijke bezittingen meegenomen hebben en vertrokken zijn naar hun schoonouders (CGVS 15/27673 2, p. 5-6). Uw vrouw was er daarentegen van overtuigd dat u uw broers had opgebeld en gewaarschuwd dat zij niet meer naar huis mochten komen. A.(...) zou, volgens haar, twee of drie dagen na het incident naar het huis teruggekeerd zijn om zijn bezittingen op te halen (CGVS 15/27673/B 2, p. 11). Uw vrouw geconfronteerd met uw uitspraken, bleef zij echter voet bij stuk houden en noemde uw uitspraken onjuist (CGVS 15/27673/B 2, p. 13). Uw verklaring dat A.(...) nooit zou teruggekeerd zijn naar het huis, ontkende ze eveneens (CGVS 15/27673/B 2, p. 13-14). Uw vrouw gewezen op het gevaar dat schuilt in het terugkeren naar de woning, beweerde ze aanvankelijk dat A.(...) zijn documenten ging halen met zijn vrouw. Haar er opnieuw op gewezen dat A.(...) en zijn vrouw niet opgewassen zouden zijn tegen een gewapende militie, voegde ze eraan toe dat ook veel vrienden en kennissen van hem meegingen (CGVS 15/27673/B 2, p. 14). De toevoegingen van uw vrouw zijn echter weinig geloofwaardig. Dat een gezochte man, een vroeger lid van Saddam's Republikeinse Garde, überhaupt het risico zou nemen om terug te keren naar zijn ouderlijke woning is hoe dan ook niet aannemelijk. Dat hij zich daarenboven zou laten vergezellen door een grote groep om zichzelf te beschermen, is nog minder waarschijnlijk gezien dit uiteraard heel wat ongewenste aandacht zou veroorzaken. Uw zonen kunnen hierover geen duidelijkheid verschaffen. Immers, zij zijn evenmin eenduidig. Uw zoon M.(...) gaf zowaar een derde versie van het verhaal. Hij bleek het enerzijds met u eens te zijn dat u uw broers niet telefonisch had verwittigd maar vertelde anderzijds dat A.(...) en A.(...) nog één à twee dagen thuis bleven om hun vertrek naar hun schoonfamilie te regelen (CGVS 15/27815, p. 16). Uw zoon S.(...) vertelde dan weer dat u hen telefonisch had verwittigd, waarna zij, zonder vrouw, heel kort naar huis zijn gekomen om hun documenten op te halen (CGVS 15/27818, p. 18). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, bleef u zonder meer vasthouden aan uw versie van de feiten (CGVS 15/27673 2, p. 5-6). Dit volstaat niet om voorgaande ongerijmdheden te weerleggen.

Net zo min bleken jullie verhalen overeen te stemmen wat betreft het bezoek van de burens na de huiszoeking. Zo verklaarde uw vrouw dat jullie op de avond van de huiszoeking allerlei buurtbewoners die hun steun wilden betuigen, over de vloer kregen. Haar ooms, de naaste burens, de achterburens, de familie a.(...) J.(...) en de familie A.(...)S.(...) zijn diezelfde avond tot bij jullie gekomen en wisten bijgevolg van de huiszoeking (CGVS 15/27673/B 2, p. 14). U, daarentegen, was er ten stelligste van overtuigd dat dit allemaal niet is gebeurd. Volgens u hebben jullie diezelfde dag met niemand van de burens gesproken. Enkel op de ochtend van jullie vertrek uit de wijk hebben jullie de naaste burens ingelicht (CGVS 15/27673 2, p. 5). U zou bovendien geen idee hebben of dergelijke huiszoekingen ook bij andere buurtbewoners werd uitgevoerd gezien daarover niet gesproken werd. Uw vrouw, aan de andere kant, wist dat jullie het enige huis waren waar dit was gebeurd gezien gans de wijk het over jullie huiszoeking had gehad (CGVS 15/27673/B 1, p. 6). Opnieuw is dit een element waarover geen discussie zou mogen bestaan in geval van een waarachtig verhaal.

Behoudens de vastgestelde tegenstrijdigheden bevat uw asielaas verder enkele bedenkelijke elementen die uw geloofwaardigheid verder onderuit haalt.

Zo blijft de vraag staande waarom JAM tijdens de (beweerde) huiszoeking begin januari 2006 schrik zou hebben gekregen en zou gevlucht zijn wanneer de conciërge van de burens jullie namen begon te roepen. In een periode waar sektarisch geweld hevig woerde en waarin JAM de macht volledig in handen had, is het weinig waarschijnlijk dat zij zich zouden terugtrekken omdat zij opgemerkt zouden kunnen worden door een burger. U noch uw vrouw kon een valabele reden opwerpen waarom dit alsnog het geval zou zijn. U kon enkel herhalen dat zij misschien bang waren voor problemen maar dat u verder niet wist waarom zij zonder meer vertrokken (CGVS 15/27673 2, p. 4-5). Uw vrouw veronderstelde dat zij misschien schrik hadden om opgepakt te worden door de burens. Gewezen op de macht van JAM verklaarde zij verder dat de wijk misschien tegen hen zou opkomen en dat zij vervolgens niet opgewassen zouden zijn tegen de burens (CGVS 15/27673/B 2, p. 12-13). Dat gewone sjiitische burgers zouden opkomen tegen een gewapende militie is uiteraard zeer onwaarschijnlijk en is bijgevolg evenmin een valabele verklaring voor het verdwijnen van JAM. U verklaarde vervolgens dat de militieleden het huis verlieten en zich gedroegen alsof ze uw zieke moeder hadden bezocht (CGVS 15/27673 1, p. 14). Uw buurman zou hierdoor gerustgesteld geweest zijn en de zaak laten rusten hebben (CGVS 15/27673/B 2, p. 14). Het is echter allesbehalve geloofwaardig dat de militieleden een excuus zouden bedenken voor hun bezoek. Zij hadden namelijk net de taak op zich genomen huiszoekingen te verrichten in het kader van de 'veiligheid' en hadden bijgevolg helemaal geen excuus nodig. Dat een groep van zeven gewapende, in het zwart geklede mannen op ziektebezoek zou komen bij een soennitische familie is sowieso niet geloofwaardig en het is dan ook zeer de vraag of uw buurman door hun uitvlucht werkelijk gerust gesteld zou zijn. Het lijkt daarenboven zeer merkwaardig dat zij zonder argwaan te wekken, zouden zijn kunnen vertrekken met beddengoed, videorecorders en radiatoren in de hand. Voorts is het erg merkwaardig dat jullie tot de volgende ochtend in jullie huis bleven. U legde uit dat jullie nergens heen konden, dat het gevaarlijk was 's avonds en dacht dat de avondklok misschien van kracht was (CGVS 15/27673 2, p. 6). Wat er ook van zij, dat jullie nog een nachtje thuis blijven terwijl een militie ermee dreigde terug te komen om jullie te vermoorden, is niet aannemelijk. Indien jullie verklaringen de waarheid bevatten kan immers verondersteld worden dat jullie ten allen prijze zouden hebben willen vermijden opnieuw thuis door de militieleden te worden aangetroffen en bijgevolg zo snel mogelijk, na hun bezoek, de woning te hebben verlaten. Dat u bovendien uw broer A.(...) niet zou verwittigd hebben en dat hij die avond nog naar huis zou gekomen zijn, is evenmin aannemelijk. Gezien uw beweringen dat uw broer bij de Republikeinse Garde diende, kan immers verondersteld worden dat u hem wel degelijk zou hebben ingelicht om te vermijden dat hij in handen van de militieleden zou vallen. Dat JAM anderzijds, indien zij werkelijk tijdens de huiszoeking zouden hebben ontdekt dat uw broer diende bij de Republikeinse Garde, gewoon zonder meer zouden vertrokken zijn, is eens zo opmerkelijk.

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat zowel u als uw vrouw weigeren een duidelijk zicht te scheppen op jullie activiteiten in dienst van de Baathpartij ten tijde van het regime van Saddam Hussein.

Hoewel u slechts de rang van mu'ayyid (sympathisant) had, bleek uw vrouw, een leerkracht, nasir (senior aanhanger) geweest te zijn. Van nasirs, en zelfs sympathisanten, kan worden aangenomen dat zij bepaalde activiteiten voor de partij hebben moeten volbrengen. Organisatorische taken, spionage, het schrijven van rapporten over deloyale personen en het assisteren van de inlichtingendiensten, kunnen tot een nasirs takenpakket behoren (zie Algemeen Ambtsbericht Centraal-Irak, Directie Personenverkeer, Migratie en Vreemdelingenzaken, 11/2002). Gezien het onderwijs als belangrijk

instrument werd gezien ter indoctrinatie van zijn bevolking, kan uiteraard ook worden aangenomen dat de Baath partij binnen de school aanwezig was . (Iraq: an intolerable, forgotten and unpunished repression, International Federation for Human Rights, 18/04/2011). U gevraagd naar familieleden die tot Baath behoorden, maakte u aanvankelijk geen enkele melding van uw echtgenote haar betrokkenheid (CGVS 15/27673 1, p. 12). U hiermee geconfronteerd in het tweede gehoor, verwees u opnieuw naar de bloedklonter in uw hersenen (CGVS 15/27673 2, p. 8). Andermaal dient te worden gewezen op het feit dat u helemaal geen last bleek te hebben van deze geheugenproblemen tijdens het eerste gehoor en dat u hier geen medische documenten van heeft voorgelegd. Later verduidelijkte u dat u alsook uw vrouw naar de vergaderingen van de Baathpartij gingen. Uw vrouw diende zowel op school als daarbuiten vergaderingen bij te wonen. De vergaderingen buiten de schoolmuren werden om de 15 à 20 dagen georganiseerd bij haar verantwoordelijke L.(...), die op het eind van jullie straat woonde, en werd bijgewoond door alle leraressen van de school die actief waren bij de partij (CGVS 15/27673 2, p. 8). Als lerares organiseerde uw vrouw bovendien onderandere de jaarlijkse feestdag van Saddam op 7 april (CGVS 15/27673 2, p. 9).

Uw vrouw had tijdens haar eerste gehoor wel degelijk aangeven zelf 'nasir' te zijn en tijdens haar studies actief te zijn geweest. Zij woonde als lerares de verplichtte vergaderingen van de partij bij die op school werden georganiseerd (CGVS 15/27673/B 1, p. 10). Bovendien zou ze een voorstel tot promotie (nasir mutaqaddim) gekregen hebben, hetgeen zij weigerde (CGVS 15/27673/B 1, p. 10). Wanneer hierop echter dieper werd ingegaan tijdens het tweede gehoor, ontkende zij alle betrokkenheid bij de partij sinds zij lerares werd in het basisonderwijs in 1981. Zij zou naast lesgeven nooit of te nimmer een andere activiteit zoals administratie, organisatie of het leiden van vergaderingen hebben uitgevoerd voor de school noch voor de partij. Uw vrouw verklaarde dienaangaande dat ze, sinds haar huwelijk, na de lessen rechtstreeks naar huis moest komen van u (CGVS 15/27673/B 2, p. 3). Behalve het hijsen van de vlag op donderdag en de uniformen van de kinderen was de Baath-partij op geen enkele manier vertegenwoordigd in de school (CGVS 15/27673/B 2, p. 4). Ze zou zelfs nooit lessen gegeven hebben die betrekking hadden tot het regime (CGVS 15/27673/B 2, p. 9). Letterlijk gevraagd of er de school iets werd georganiseerd rond de feestdag van Saddam, zei zij nee (CGVS 15/27673/B 2, p. 14).

Deze verklaringen stroken geenszins met uw woorden. Ook uw zoon M.(...), die schoolliep waar uw vrouw les gaf, verklaarde bovendien dat zijn moeder toelichtingen of instructies diende te geven omtrent het beleid van Baath (CGVS 15/27815, p. 9). Uw vrouw hierop gewezen, hield ze voet bij stuk, noemde het onjuist en vermoedde dat haar zoon zoiets niet gezegd zou hebben (CGVS 15/27673/B 2, p. 6). Haar geconfronteerd met de naam 'L.(...)', de vrouw die volgens u haar verantwoordelijke zou zijn, verduidelijkte ze dat deze vrouw haar vroeg deel te nemen aan de vergaderingen. Om niet te moeten deelnemen aan de vergaderingen, zou uw vrouw beweerd hebben naar 'hogere en dus geheime vergaderingen' te moeten gaan (CGVS 15/27673/B 2, p. 15). Echter, gezien de talrijke tegenstrijdigheden is dit een weinig aannemelijke verklaring. Uw vrouw verklaarde daarenboven dat u evenmin vergaderingen bijwoonde (CGVS 15/27673/B 2, p. 7). Haar geconfronteerd met uw woorden, repliceerde zij dat zij uw vrouw is en u kent waarna zij nogmaals zwoer dat u geen enkele vergadering heeft bijgewoond (CGVS 15/27673/B 2, p. 7). Uw vrouw beweerde verder dat er geen enkele controle op de school of op haar werd uitgeoefend door Baath en dat niemand binnen de school verantwoordelijk was voor het doorspelen van informatie over kinderen of hun ouders naar hogerop geplaatsten binnen de partij (CGVS 15/27673/B 2, p. 7-8). Na talloze pogingen werd uw vrouw uiteindelijk gewezen op de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat leerkrachten wel degelijk werden ingezet ten voordele van de partij (6th European Country of Origin Information Seminar, UNHCR, 14/11/2000 en Iraq: an intolerable, forgotten and unpunished repression, International Federation for Human Rights, 18/04/2001). Uw vrouw antwoordde 100% zeker te zijn dat zoiets niet bestond en dat hetgeen de protection officier (PO) beweerde, onmogelijk is (CGVS 15/27673/B 2, p. 7). Ook aangaande het voorstel tot promotie van uw vrouw zwakte ze haar eerdere verklaringen af en stelde ze dat het om een officieus idee ging, geopperd tijdens een gesprek onder collega's omdat ze de beste lerares van de school was (CGVS 15/27673/B 2, p. 8-9). Haar gevraagd waarom zij dan de promotie in het eerste gehoor had aangehaald, legde ze uit dat het een gewoon gesprek was en dat het vergeten mag worden (CGVS 15/27673/B 2, p. 9). Bovendien beweerde zij de taken van een 'nasir mutaqaddim' (gevorderd aanhanger) niet te kennen, hetgeen gewoonweg niet aannemelijk is (CGVS 15/27673/B 2, p. 9). Hoewel u er het fijne niet van wist, wist u dan wel weer, en dit in tegenstelling tot wat uw vrouw verklaarde, te vertellen dat de kans op promotie er was gekomen als gevolg van een positieve rapportering door haar verantwoordelijke L.(...) (CGVS 15/27673 2, p. 11), en dus geen officieus ideeetje onder collega's betrof.

Niet enkel uw vrouw vermeed ten allen prijze informatie te bieden over haar taken. Ook u antwoordde erg ontwijkend wanneer u werd gevraagd naar uw taken binnen de partij. U gaf aan dat u de vergaderingen bijwoonde en dat er gevraagd werd een oogje in het zeil te houden. Wanneer echter geïnformeerd werd naar het doorspelen van inlichtingen, weigerde u de vraag rechtuit te beantwoorden. U heeft het over de dwang die jullie werd opgelegd om informatie door te spelen en over de wraakacties op personen die effectief inlichtingen hadden doorspeeld. U wilde daarom ver van dergelijke onderwerpen blijven tijdens het gehoor, zo stelde u (CGVS 15/27673 2, p. 10). Uitgelegd dat het praten over dergelijke zaken essentieel is om uw risico op vervolging correct te kunnen inschatten en de vertrouwelijkheid van het gesprek benadrukt, bleef u erg onduidelijk. U vermeldde dat u moest werken 'voor hen', maar weigerde hierover concreet te worden. U besloot dat u zelf nooit rapporten heeft geschreven wegens uw lange werkdagen (CGVS 15/27673 2, p. 10). U gaf derhalve de indruk geen open kaart te willen spelen en net als uw vrouw elementen uit het verhaal te willen verzwijgen.

Zowel u als uw vrouw weigerden aldus een duidelijk zicht te bieden op jullie dagelijks leven en activiteiten voor de Baath-partij. Zeker wat betreft uw vrouw is het niet aannemelijk dat zij als nasir helemaal niets te maken had met de partij of dat de school op geen enkele manier (behalve door de uniformen en het hijsen van de vlag) verbonden zou zijn met de Baathpartij. Zij kreeg talloze kansen om de waarheid te vertellen maar koos ervoor hier niet op in te gaan, zelfs wanneer zij geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen. Hieruit kan afgeleid worden dat zij niet haar volle medewerking wilde verlenen, hetgeen nochtans cruciaal is in de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Uit bovenstaande argumentatie blijkt dat u de Commissaris-generaal niet kon overtuigen van de waarachtigheid noch van de ernst van feiten die u en uw familie in 2006 zouden hebben gekend in Irak. Dat u dan actueel, anno 2016, omwille van deze zelfde feiten nog steeds zou moeten vrezen voor uw leven, kan bijgevolg evenmin worden volgehouden. Uw loutere bewering dat u, na jullie vlucht uit Irak, via de burens vernam dat onbekende personen meermaals naar jullie woning kwamen kijken, kan hier ook geen ander licht op werpen. Wie deze personen zijn, kon u niet zeggen. Ook uw vrouw kon hier geen antwoord op geven. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat deze personen slechte bedoelingen hadden noch dat zij überhaupt omwille van jullie daar in de buurt aanwezig waren. Of deze onbekenden met de burens spraken en naar jullie vroegen, bleek u zelfs niet te weten (CGVS 15/27673 1 p. 16), terwijl uw vrouw dan weer uitdrukkelijk aanhaalde dat die vreemde personen de burens niet naar jullie vroegen (CGVS 15/17673B 1 p. 12).

Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden besloten dat u de Vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en vluchtelingencertificaat hebben enkel betrekking op uw identiteit, nationaliteit en verblijf in Syrië, hetgeen hier niet ter discussie staat. Uw lerarendiploma wordt evenmin betwist maar voegt niets wezenlijks toe aan uw vluchtrelaas. De foto's die u voorlegde van uw vader en broer A.(...) met Saddam en de cd waarop het gesprek te zien is tussen Saddam en uw vader tonen enkel aan dat uw familie inderdaad in contact kwam met Saddam in 1983, niets meer en niets minder. De foto's noch de cd-rom tonen aan dat u en uw familie in 2006 het bezoek kregen van JAM en omwille hiervan, uit vrees voor jullie leven, in 2006 Irak dienden te verlaten. Hetzelfde geldt voor de foto's waarop uw broer A.(...) te zien is. Deze tonen uw broer in uniform in het gezelschap van een aantal andere personen, niets meer en niets minder.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden

(EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak

voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

De documenten die u zelf voorlegde , veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs hebben enkel betrekking op uw identiteit en nationaliteit, hetgeen in deze niet wordt betwist.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat in hoofde van uw moeder, die haar asielaanvraag ook steunde op de motieven zoals aangehaald door uw vader, eveneens door middel van een volgbeslissing, werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, §§ 2, 4 en 5, 48/5, §§ 2 en 3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-

generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, en van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid*”.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers' asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw verklaringen in verband met de huiszoeking door de militie Jaish al Mehdi (JAM) bleken namelijk in het hele niet overeen te stemmen met de verklaringen van uw vrouw, en konden dan ook niet als geloofwaardig aangenomen worden door het CGVS.

Vooreerst verklaarde uw vrouw in haar eerste gehoor dat de militieleden heel wat dingen gestolen hadden bij hun vertrek, zoals onder andere beddengoed, een videospeler, verwarmingsradiatoren en geld (CGVS gehoorverslag 15/27673/B 1, p. 6). U had daar nochtans met geen woord over gerept. Wanneer in het tweede gehoor werd gepeild naar gestolen voorwerpen, bleef u op de vlakke en zei u dat u pas later had vernomen dat ze dingen hadden meegenomen. Ze zouden ‘iets uit de kamer van uw broer’ en mogelijks wat geld meegenomen hebben, maar dit zou alles zijn. Nadat u geconfronteerd werd met de uitspraak van uw vrouw, verbeterde u haar en zei u dat het om een ‘receiver’ van uw broer ging, geen videospeler. Dat u dit aanvankelijk in het hele niet aanhaalde, is alvast vreemd. Zeker gezien de grote hoeveelheid aan voorwerpen die zij zouden meegenomen hebben volgens uw vrouw (CGVS 15/27673/B 1, p. 6). Maar dat u zelfs na een expliciete vraagstelling hieromtrent vaag bleef en het slechts over een klein aantal voorwerpen had, is erg bedenkelijk. Bovendien stelde u duidelijk dat, naast mogelijks wat geld en iets van uw broer, zij verder niets meenamen. Dat u de gestolen voorwerpen pas na confrontatie aanhaalde en hier voordien nooit enige melding van maakte, schreef u toe aan een

bloedklonter en de daaraan verbonden geheugenproblemen (CGVS gehoorverslag 15/27673 2, p. 4). U heeft deze 'geheugenproblemen' echter nooit eerder aangehaald noch bleek u daar eerder last van gehad te hebben. Zo kon u gedurende het eerste gehoor klaarblijkelijk probleemloos alle vragen beantwoorden. U legt ook geen enkel document voor ter staving van deze door u aangehaalde geheugenproblemen. Bovendien dient hier nog te worden opgemerkt dat u op het einde van uw tweede gehoor, wanneer u door de tolk en de PO naar de uitgang werd begeleid, volgende opmerking maakte tegen uw vrouw: "Ik heb een excuus gevonden voor de dingen die ik zagezegd niet weet. Ik heb gezegd dat ik een klonter heb."(CGVS gehoorverslag 15/27673 2 p. 12). Voorgaande ondermijnt in niet geringe mate de waarachtigheid van uw beweerde geheugenproblemen zodat deze geenszins kunnen worden weerhouden ter verklaring voor uw onwetendheid en nalatigheid melding te maken van de goederen die tijdens de huiszoeking zouden zijn ontvreemd. Uw zoon S.(...) veronderstelde dan weer dat er niets gestolen werd (CGVS 15/27818, p. 17).

Ook over de gebeurtenissen na de huiszoeking komen uw verklaringen niet overeen met die van uw vrouw. U verklaarde dat uw broers een klein uurtje na de huiszoeking terug thuis kwamen en pas dan ontdekten wat er was gebeurd. Jullie hadden de situatie besproken en besloten de volgende ochtend het huis te verlaten. Uw broers zouden alle noodzakelijke bezittingen meegenomen hebben en vertrokken zijn naar hun schoonouders (CGVS 15/27673 2, p. 5-6). Uw vrouw was er daarentegen van overtuigd dat u uw broers had opgebeld en gewaarschuwd dat zij niet meer naar huis mochten komen. A.(...) zou, volgens haar, twee of drie dagen na het incident naar het huis teruggekeerd zijn om zijn bezittingen op te halen (CGVS 15/27673/B 2, p. 11). Uw vrouw geconfronteerd met uw uitspraken, bleef zij echter voet bij stuk houden en noemde uw uitspraken onjuist (CGVS 15/27673/B 2, p. 13). Uw verklaring dat A.(...) nooit zou teruggekeerd zijn naar het huis, ontkende ze eveneens (CGVS 15/27673/B 2, p. 13-14). Uw vrouw gewezen op het gevaar dat schuilt in het terugkeren naar de woning, beweerde ze aanvankelijk dat A.(...) zijn documenten ging halen met zijn vrouw. Haar er opnieuw op gewezen dat A.(...) en zijn vrouw niet opgewassen zouden zijn tegen een gewapende militie, voegde ze eraan toe dat ook veel vrienden en kennissen van hem meegingen (CGVS 15/27673/B 2, p. 14). De toevoegingen van uw vrouw zijn echter weinig geloofwaardig. Dat een gezochte man, een vroeger lid van Saddam's Republikeinse Garde, überhaupt het risico zou nemen om terug te keren naar zijn ouderlijke woning is hoe dan ook niet aannemelijk. Dat hij zich daarenboven zou laten vergezellen door een grote groep om zichzelf te beschermen, is nog minder waarschijnlijk gezien dit uiteraard heel wat ongewenste aandacht zou veroorzaken. Uw zonen kunnen hierover geen duidelijkheid verschaffen. Immers, zij zijn evenmin eenduidig. Uw zoon M.(...) gaf zowaar een derde versie van het verhaal. Hij bleek het enerzijds met u eens te zijn dat u uw broers niet telefonisch had verwittigd maar vertelde anderzijds dat A.(...) en A.(...) nog één à twee dagen thuis bleven om hun vertrek naar hun schoonfamilie te regelen (CGVS 15/27815, p. 16). Uw zoon S.(...) vertelde dan weer dat u hen telefonisch had verwittigd, waarna zij, zonder vrouw, heel kort naar huis zijn gekomen om hun documenten op te halen (CGVS 15/27818, p. 18). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd, bleef u zonder meer vasthouden aan uw versie van de feiten (CGVS 15/27673 2, p. 5-6). Dit volstaat niet om voorgaande ongerijmdheden te weerleggen.

Net zo min bleken jullie verhalen overeen te stemmen wat betreft het bezoek van de burens na de huiszoeking. Zo verklaarde uw vrouw dat jullie op de avond van de huiszoeking allerlei buurtbewoners die hun steun wilden betuigen, over de vloer kregen. Haar ooms, de naaste burens, de achterburens, de familie a.(...) J.(...) en de familie a.(...) S.(...) zijn diezelfde avond tot bij jullie gekomen en wisten bijgevolg van de huiszoeking (CGVS 15/27673/B 2, p. 14). U, daarentegen, was er ten stelligste van overtuigd dat dit allemaal niet is gebeurd. Volgens u hebben jullie diezelfde dag met niemand van de burens gesproken. Enkel op de ochtend van jullie vertrek uit de wijk hebben jullie de naaste burens ingelicht (CGVS 15/27673 2, p. 5). U zou bovendien geen idee hebben of dergelijke huiszoekingen ook bij andere buurtbewoners werd uitgevoerd gezien daarover niet gesproken werd. Uw vrouw, aan de andere kant, wist dat jullie het enige huis waren waar dit was gebeurd gezien gans de wijk het over jullie huiszoeking had gehad (CGVS 15/27673/B 1, p. 6). Opnieuw is dit een element waarover geen discussie zou mogen bestaan in geval van een waarachtig verhaal.

Behoudens de vastgestelde tegenstrijdigheden bevat uw asielrelaas verder enkele bedenkelijke elementen die uw geloofwaardigheid verder onderuit haalt.

Zo blijft de vraag staande waarom JAM tijdens de (beweerde) huiszoeking begin januari 2006 schrik zou hebben gekregen en zou gevlucht zijn wanneer de conciërge van de burens jullie namen begon te roepen. In een periode waar sektarisch geweld hevig woekerde en waarin JAM de macht volledig in handen had, is het weinig waarschijnlijk dat zij zich zouden terugtrekken omdat zij opgemerkt zouden

kunnen worden door een burger. U noch uw vrouw kon een valabele reden opwerpen waarom dit alsnog het geval zou zijn. U kon enkel herhalen dat zij misschien bang waren voor problemen maar dat u verder niet wist waarom zij zonder meer vertrokken (CGVS 15/27673 2, p. 4-5). Uw vrouw veronderstelde dat zij misschien schrik hadden om opgepakt te worden door de burens. Gewezen op de macht van JAM verklaarde zij verder dat de wijk misschien tegen hen zou opkomen en dat zij vervolgens niet opgewassen zouden zijn tegen de burens (CGVS 15/27673/B 2, p. 12-13). Dat gewone sjiitische burgers zouden opkomen tegen een gewapende militie is uiteraard zeer onwaarschijnlijk en is bijgevolg evenmin een valabele verklaring voor het verdwijnen van JAM. U verklaarde vervolgens dat de militieleden het huis verlieten en zich gedroegen alsof ze uw zieke moeder hadden bezocht (CGVS 15/27673 1, p. 14). Uw buurman zou hierdoor gerustgesteld geweest zijn en de zaak laten rusten hebben (CGVS 15/27673/B 2, p. 14). Het is echter allesbehalve geloofwaardig dat de militieleden een excuus zouden bedenken voor hun bezoek. Zij hadden namelijk net de taak op zich genomen huiszoekingen te verrichten in het kader van de 'veiligheid' en hadden bijgevolg helemaal geen excuus nodig. Dat een groep van zeven gewapende, in het zwart geklede mannen op ziektebezoek zou komen bij een soennitische familie is sowieso niet geloofwaardig en het is dan ook zeer de vraag of uw buurman door hun uitvlucht werkelijk gerust gesteld zou zijn. Het lijkt daarenboven zeer merkwaardig dat zij zonder argwaan te wekken, zouden zijn kunnen vertrekken met beddengoed, videorecorders en radiatoren in de hand. Voorts is het erg merkwaardig dat jullie tot de volgende ochtend in jullie huis bleven. U legde uit dat jullie nergens heen konden, dat het gevaarlijk was 's avonds en dacht dat de avondklok misschien van kracht was (CGVS 15/27673 2, p. 6). Wat er ook van zij, dat jullie nog een nachtje thuis blijven terwijl een militie ermee dreigde terug te komen om jullie te vermoorden, is niet aannemelijk. Indien jullie verklaringen de waarheid bevatten kan immers verondersteld worden dat jullie ten allen prijze zouden hebben willen vermijden opnieuw thuis door de militieleden te worden aangetroffen en bijgevolg zo snel mogelijk, na hun bezoek, de woning te hebben verlaten. Dat u bovendien uw broer A.(...) niet zou verwittigd hebben en dat hij die avond nog naar huis zou gekomen zijn, is evenmin aannemelijk. Gezien uw beweringen dat uw broer bij de Republikeinse Garde diende, kan immers verondersteld worden dat u hem wel degelijk zou hebben ingelicht om te vermijden dat hij in handen van de militieleden zou vallen. Dat JAM anderzijds, indien zij werkelijk tijdens de huiszoeking zouden hebben ontdekt dat uw broer diende bij de Republikeinse Garde, gewoon zonder meer zouden vertrokken zijn, is eens zo opmerkelijk.

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat zowel u als uw vrouw weigeren een duidelijk zicht te scheppen op jullie activiteiten in dienst van de Baathpartij ten tijde van het regime van Saddam Hussein.

Hoewel u slechts de rang van mu'ayyid (sympathisant) had, bleek uw vrouw, een leerkracht, nasir (senior aanhanger) geweest te zijn. Van nasirs, en zelfs sympathisanten, kan worden aangenomen dat zij bepaalde activiteiten voor de partij hebben moeten volbrengen. Organisatorische taken, spionage, het schrijven van rapporten over deloyale personen en het assisteren van de inlichtingendiensten, kunnen tot een nasirs takenpakket behoren (zie Algemeen Ambtsbericht Centraal-Irak, Directie Personenverkeer, Migratie en Vreemdelingenzaken, 11/2002). Gezien het onderwijs als belangrijk instrument werd gezien ter indoctrinatie van zijn bevolking, kan uiteraard ook worden aangenomen dat de Baath partij binnen de school aanwezig was. (Iraq: an intolerable, forgotten and unpunished repression, International Federation for Human Rights, 18/04/2011). U gevraagd naar familieleden die tot Baath behoorden, maakte u aanvankelijk geen enkele melding van uw echtgenote haar betrokkenheid (CGVS 15/27673 1, p. 12). U hiermee geconfronteerd in het tweede gehoor, verwees u opnieuw naar de bloedklonter in uw hersenen (CGVS 15/27673 2, p. 8). Andermaal dient te worden gewezen op het feit dat u helemaal geen last bleek te hebben van deze geheugenproblemen tijdens het eerste gehoor en dat u hier geen medische documenten van heeft voorgelegd. Later verduidelijkte u dat u alsook uw vrouw naar de vergaderingen van de Baathpartij gingen. Uw vrouw diende zowel op school als daarbuiten vergaderingen bij te wonen. De vergaderingen buiten de schoolmuren werden om de 15 à 20 dagen georganiseerd bij haar verantwoordelijke L.(...), die op het eind van jullie straat woonde, en werd bijgewoond door alle leraressen van de school die actief waren bij de partij (CGVS 15/27673 2, p. 8). Als lerares organiseerde uw vrouw bovendien onderandere de jaarlijkse feestdag van Saddam op 7 april (CGVS 15/27673 2, p. 9).

Uw vrouw had tijdens haar eerste gehoor wel degelijk aangegeven zelf 'nasir' te zijn en tijdens haar studies actief te zijn geweest. Zij woonde als lerares de verplichtte vergaderingen van de partij bij die op school werden georganiseerd (CGVS 15/27673/B 1, p. 10). Bovendien zou ze een voorstel tot promotie (nasir mutaqaaddim) gekregen hebben, hetgeen zij weigerde (CGVS 15/27673/B 1, p. 10). Wanneer hierop echter dieper werd ingegaan tijdens het tweede gehoor, ontkende zij alle betrokkenheid bij de

partij sinds zij lerares werd in het basisonderwijs in 1981. Zij zou naast lesgeven nooit of te nimmer een andere activiteit zoals administratie, organisatie of het leiden van vergaderingen hebben uitgevoerd voor de school noch voor de partij. Uw vrouw verklaarde dienaangaande dat ze, sinds haar huwelijk, na de lessen rechtstreeks naar huis moest komen van u (CGVS 15/27673/B 2, p. 3). Behalve het hijsen van de vlag op donderdag en de uniformen van de kinderen was de Baath-partij op geen enkele manier vertegenwoordigd in de school (CGVS 15/27673/B 2, p. 4). Ze zou zelfs nooit lessen gegeven hebben die betrekking hadden tot het regime (CGVS 15/27673/B 2, p. 9). Letterlijk gevraagd of er de school iets werd georganiseerd rond de feestdag van Saddam, zei zij nee (CGVS 15/27673/B 2, p. 14).

Deze verklaringen stroken geenszins met uw woorden. Ook uw zoon M.(...), die schoolliep waar uw vrouw les gaf, verklaarde bovendien dat zijn moeder toelichtingen of instructies diende te geven omtrent het beleid van Baath (CGVS 15/27815, p. 9). Uw vrouw hierop gewezen, hield ze voet bij stuk, noemde het onjuist en vermoedde dat haar zoon zoiets niet gezegd zou hebben (CGVS 15/27673/B 2, p. 6). Haar geconfronteerd met de naam 'L.(...)', de vrouw die volgens u haar verantwoordelijke zou zijn, verduidelijkte ze dat deze vrouw haar vroeg deel te nemen aan de vergaderingen. Om niet te moeten deelnemen aan de vergaderingen, zou uw vrouw beweerd hebben naar 'hogere en dus geheime vergaderingen' te moeten gaan (CGVS 15/27673/B 2, p. 15). Echter, gezien de talrijke tegenstrijdigheden is dit een weinig aannemelijke verklaring. Uw vrouw verklaarde daarenboven dat u evenmin vergaderingen bijwoonde (CGVS 15/27673/B 2, p. 7). Haar geconfronteerd met uw woorden, repliceerde zij dat zij uw vrouw is en u kent waarna zij nogmaals zwoer dat u geen enkele vergadering heeft bijgewoond (CGVS 15/27673/B 2, p. 7). Uw vrouw beweerde verder dat er geen enkele controle op de school of op haar werd uitgeoefend door Baath en dat niemand binnen de school verantwoordelijk was voor het doorspelen van informatie over kinderen of hun ouders naar hogerop geplaatsten binnen de partij (CGVS 15/27673/B 2, p. 7-8). Na talloze pogingen werd uw vrouw uiteindelijk gewezen op de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat leerkrachten wel degelijk werden ingezet ten voordele van de partij (6th European Country of Origin Information Seminar, UNHCR, 14/11/2000 en Iraq: an intolerable, forgotten and unpunished repression, International Federation for Human Rights, 18/04/2001). Uw vrouw antwoordde 100% zeker te zijn dat zoiets niet bestond en dat hetgeen de protection officier (PO) beweerde, onmogelijk is (CGVS 15/27673/B 2, p. 7). Ook aangaande het voorstel tot promotie van uw vrouw zwakte ze haar eerdere verklaringen af en stelde ze dat het om een officieus idee ging, geopperd tijdens een gesprek onder collega's omdat ze de beste lerares van de school was (CGVS 15/27673/B 2, p. 8-9). Haar gevraagd waarom zij dan de promotie in het eerste gehoor had aangehaald, legde ze uit dat het een gewoon gesprek was en dat het vergeten mag worden (CGVS 15/27673/B 2, p. 9). Bovendien beweerde zij de taken van een 'nasir mutaqaddim' (gevoerd aanhanger) niet te kennen, hetgeen gewoonweg niet aannemelijk is (CGVS 15/27673/B 2, p. 9). Hoewel u er het fijne niet van wist, wist u dan wel weer, en dit in tegenstelling tot wat uw vrouw verklaarde, te vertellen dat de kans op promotie er was gekomen als gevolg van een positieve rapportering door haar verantwoordelijke L.(...) (CGVS 15/27673 2, p. 11), en dus geen officieus ideeje onder collega's betrof.

Niet enkel uw vrouw vermeed ten allen prijze informatie te bieden over haar taken. Ook u antwoordde erg ontwijkend wanneer u werd gevraagd naar uw taken binnen de partij. U gaf aan dat u de vergaderingen bijwoonde en dat er gevraagd werd een oogje in het zeil te houden. Wanneer echter geïnformeerd werd naar het doorspelen van inlichtingen, weigerde u de vraag rechtuit te beantwoorden. U heeft het over de dwang die jullie werd opgelegd om informatie door te spelen en over de wraakacties op personen die effectief inlichtingen hadden doorspeeld. U wilde daarom ver van dergelijke onderwerpen blijven tijdens het gehoor, zo stelde u (CGVS 15/27673 2, p. 10). Uitgelegd dat het praten over dergelijke zaken essentieel is om uw risico op vervolging correct te kunnen inschatten en de betrouwbaarheid van het gesprek benadrukt, bleef u erg onduidelijk. U vermeldde dat u moest werken 'voor hen', maar weigerde hierover concreet te worden. U besloot dat u zelf nooit rapporten heeft geschreven wegens uw lange werkdagen (CGVS 15/27673 2, p. 10). U gaf derhalve de indruk geen open kaart te willen spelen en net als uw vrouw elementen uit het verhaal te willen verzwijgen.

Zowel u als uw vrouw weigerden aldus een duidelijk zicht te bieden op jullie dagelijks leven en activiteiten voor de Baath-partij. Zeker wat betreft uw vrouw is het niet aannemelijk dat zij als nasir helemaal niets te maken had met de partij of dat de school op geen enkele manier (behalve door de uniformen en het hijsen van de vlag) verbonden zou zijn met de Baathpartij. Zij kreeg talloze kansen om de waarheid te vertellen maar koos ervoor hier niet op in te gaan, zelfs wanneer zij geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen. Hieruit kan afgeleid worden dat zij niet haar volle medewerking wilde verlenen, hetgeen nochtans cruciaal is in de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Uit bovenstaande argumentatie blijkt dat u de Commissaris-generaal niet kon overtuigen van de waarachtigheid noch van de ernst van feiten die u en uw familie in 2006 zouden hebben gekend in Irak. Dat u dan actueel, anno 2016, omwille van deze zelfde feiten nog steeds zou moeten vrezen voor uw leven, kan bijgevolg evenmin worden volgehouden. Uw loutere bewering dat u, na jullie vlucht uit Irak, via de burens vernam dat onbekende personen meermaals naar jullie woning kwamen kijken, kan hier ook geen ander licht op werpen. Wie deze personen zijn, kon u niet zeggen. Ook uw vrouw kon hier geen antwoord op geven. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat deze personen slechte bedoelingen hadden noch dat zij überhaupt omwille van jullie daar in de buurt aanwezig waren. Of deze onbekenden met de burens spraken en naar jullie vroegen, bleek u zelfs niet te weten (CGVS 15/27673 1 p. 16), terwijl uw vrouw dan weer uitdrukkelijk aanhaalde dat die vreemde personen de burens niet naar jullie vroegen (CGVS 15/17673B 1 p. 12).

Uit wat voorafgaat dient dan ook te worden besloten dat u de Vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en vluchtelingencertificaat hebben enkel betrekking op uw identiteit, nationaliteit en verblijf in Syrië, hetgeen hier niet ter discussie staat. Uw lerarendiploma wordt evenmin betwist maar voegt niets wezenlijks toe aan uw vluchtrelaas. De foto's die u voorlegde van uw vader en broer A.(...) met Saddam en de cd waarop het gesprek te zien is tussen Saddam en uw vader tonen enkel aan dat uw familie inderdaad in contact kwam met Saddam in 1983, niets meer en niets minder. De foto's noch de cd-rom tonen aan dat u en uw familie in 2006 het bezoek kregen van JAM en omwille hiervan, uit vrees voor jullie leven, in 2006 Irak dienden te verlaten. Hetzelfde geldt voor de foto's waarop uw broer A.(...) te zien is. Deze tonen uw broer in uniform in het gezelschap van een aantal andere personen, niets meer en niets minder."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekers hun eerder afgelegde verklaringen bevestigen. Het louter herhalen van hun verklaringen doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen en volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven desbetreffend in gebreke.

Door te wijzen op het verloop van meer dan tien jaar tussen de huiszoeking en de gebeurtenissen na de huiszoeking en hun verklaringen op het Commissariaat-generaal kunnen verzoekers de vastgestelde tegenstrijdigheden geenszins weerleggen noch verklaren. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen coherent kan beschrijven, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. In dit opzicht kan dan ook van verzoekers worden verwacht dat zij coherente verklaringen kunnen afleggen met betrekking tot de gebeurtenissen die ertoe geleid hebben dat zij hun land van herkomst dienden te verlaten en die maken dat zij er thans niet zouden kunnen terugkeren.

Het argument dat zij in Syrië hebben geleefd en andere drama's hebben meegemaakt doet hier geen afbreuk aan. Dat verzoeker geheugenproblemen heeft wordt op geen enkele manier gestaafd.

Voor zover verzoekers de tolk bekritisieren in die zin dat deze na het beëindigen van het gehoor de opmerking van eerste verzoeker aan tweede verzoekster vertaalde "*zijnde ik heb een excuus gevonden voor de dingen die ik gezegd niet weet. Ik heb gezegd dat ik een klonter heb*" moet worden opgemerkt dat de tolk slechts een vertaling maakte van de gezegden van eerste verzoeker. Het is niet zo dat de tolk desbetreffend enige commentaar heeft gegeven noch zich op enigerlei wijze onpartijdig of niet neutraal heeft gedragen. Bovendien strookt de vertaling van de tolk wel degelijk met de inhoud van het gehoorverslag. Verzoeker heeft tijdens het gehoor bij confrontatie dat hij bij een eerder gehoor niets verteld heeft over gestolen zaken bij de huiszoeking inderdaad te kennen gegeven dat hij een bloedklonter heeft gehad en veel dingen is vergeten. Met de stelling dat deze opmerking van de tolk niet relevant was omdat deze werd gegeven nadat het verhoor plaatsvond, betwisten verzoekers niet dat eerste verzoeker deze opmerking wel degelijk heeft gemaakt. Hoe dan ook, meent de Raad dat de motivering als een geheel gelezen moet worden en niet als samenstelling van componenten die elk op

zich een beslissing kunnen schragen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoekers geen afbreuk gedaan aan de talrijke tegenstrijdigheden die door verzoekers niet worden weerlegd of verklaard en die allen steun vinden in het administratief dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen omtrent hun vlucht uit Irak, met de stelling dat zij gedurende het sektarisch conflict door UNHCR werden erkend kunnen de neergelegde vluchtelingencertificaten geen ander licht werpen op deze zaken.

Verzoekers verwijzen naar hun religie en stellen dat zij omwille van het feit dat zij als soennieten zijn, erkend moeten worden als vluchteling. In zoverre verzoekers aanhalen dat de sjiiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, dient te worden opgemerkt dat uit de geciteerde informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden worden gevisieerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoekers voorts geen concrete aanwijzingen dat zij louter omwille van het feit dat zij soennieten zijn zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad. Inzake de verwijzing naar arresten van de Raad wordt opgemerkt dat aan deze arresten geen precedentswaarde kan worden toegekend en dat elk dossier dat aanhangig is bij de Raad op zijn eigen elementen wordt beoordeeld.

Het enkel verwijzen naar hun risicoprofiel als "behorend tot de Al Samarai stam" en het werk van hun familie ten tijde van Saddam in het leger of ministeries en algemene rapporten en informatie desbetreffend volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekers maken, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Gelet op het ongeloofwaardig asielaas dient de mogelijkheid tot bescherming niet te worden onderzocht.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verwijzen verzoekers naar de situatie in Bagdad, zoals deze naar voor komt in de door hen bijgebrachte landeninformatie en stukken. Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van voormeld artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, dat bijgevoegd werd aan de verweernota van 22 december 2016 dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van de individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.”*)

UNHCR verzet zich blijkens het voorgaande tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, zoals aangereikt door verzoekers en verweerder en zoals opgenomen in het administratief dossier en gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij van 20 april 2017, kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier en recente landeninformatie die door de verwerende partij middels een aanvullende nota van 20 april 2017 werd bijgebracht maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibidem*, nr. 40; zie ook het document inzake vrijwillige terugkeer in het administratief dossier).

UNHCR maakt er nergens melding van dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. De onrust van de lente 2016 is geluwd gelet op de successen van het Iraakse leger en de PMU.

Het gros van de terroristische aanslagen in Bagdad is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven.

Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

De verwijzing naar het standpunt van verweerder in voorgaande jaren is niet dienstig aangezien de Raad uitspraak doet op basis van de gegevens die hem in voorliggend dossier worden ter kennis gebracht.

Waar verzoekers wijzen op de ongezonde levensomstandigheden waarmee 1 à 1,5 miljoen personen volgens UNOCHA zouden worden geconfronteerd, laten zij na *in concreto* aan te tonen dat zij bij hun terugkeer naar Bagdad het risico lopen om in dergelijke omstandigheden terecht te komen. Er zijn geen elementen in verzoekers' dossier die hierop wijzen.

Hoger werd reeds uiteengezet dat een loutere verwijzing naar de straffeloosheid van de sjiiitische milities in Bagdad, in combinatie met verzoekers' soennitische achtergrond, niet kan volstaan om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke.

Waar verzoekers verwijzen naar “gabegie”, corruptie, de komst van een groot aantal ontheemden, talrijke checkpoints en de gezondheidscrisis en opwerpen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich geenszins vragen stelt wat betreft de capaciteit en de wil van de regering om de sjiitische milities te controleren, tonen verzoekers niet dat er in Bagdad actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.8. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, om de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF